Всеукраинская правозащитная газета

«Современность и объективная мысль»

№ 10 от 10.05.2011

ЮРИДИЧЕСКАЯ КОМИССИЯ ОБЩЕСТВЕННОЙ ОРГАНИЗАЦИИ «ТРУДОВАЯ ХАРЬКОВЩИНА»

Я.Н. Карачевцев

Доклад о нарушениях прав человека в Украине и Харьковской области

г. Харьков – 2011 г.

**ФАКТИ ПОРУШЕННЯ ОСНОВНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН,
ЯКІ ДО СИХ ПІР ЗАЛИШАЮТЬСЯ БЕЗЗАХІСНИМИ:**

На сучасному етапі існування України актуальними є наступні питання, які порушують права людини:

1) До сих пір не підрахований реальний прожитковий мінімум, що відповідав би ЗУ «Основи законодавства України про охорону здоров*я». Прожитковий мінімум, розрахований Кабміном у 4 рази менший від реальної величини, яка б забезпечувала б здоров*я жителів нашої держави. Докладний розрахунок наведений у окремій статті цієї доповіді.
2) В сучасній практиці є частими випадки відключення боржників від постачання житлово-комунальних послуг. Часто такі боржники є незаможними громадянами. Доцільно на законодавчому рівні ввести неприпустимість відключення житлово-комунальних послуг (так як порушуються права на житло, санітарні норми, ПВРУ «Про інформацію КМУ про стан тарифів в ж-к сфері»).
3) На даному етапі продовжується зменшення населення України, що є загрозою національній безпеці. Основними факторами скорочення населення є низькі виплати по догляду за дітьми, низькі зарплати, пенсії, виплати по безробіттю.
4) У Харкові існує практика відсутності фіксування судових засідань в апеляційному суді.
5) На законодавчому рівні не врегульоване питання про оскарження бездіяльності правоохоронних органів при розгляді заяв про порушення кримінальної справи. Колізією норм: у якому порядку розглядати у КАС чи КПК користуються судові органи, вирішуючи справи не на користь громадян. Існує ціла судова практика «пуску громадян по колу».
6) Не вирішено питання про те, як боротися із правоохоронним і судовим «пінг-понгом»: практикою багаторічного і неодноразового винесення постанов про відмову в порушенні кримінальної справи і їх скасуванні вищестоящими інстанціями. Як примусити правоохоронців і суддів до належного розгляду справ?
7) Право на розвиток людини, зростання заробітної плати, достатній її розмір, гарантовані міжнародними зобов*язаннями України входять у протиріччя із реальною ситуацією знецінювання доходів громадян.
8) Недоторканність судій, депутатів, президента використовується не як гарантія незалежності, а як засіб избежания покарання (напр., незаконний розпуск парламенту президентом Ющенко, визнання ВРУ голоду 1932-33 геноцидом), що порушує принцип рівності громадян перед законом.
9) Конституційна норма про те, що депутати не несуть юридичної відповідальності за результати голосування призвела до практики прийняття ВРУ незаконних рішень, що є порушення принципу рівності громадян, і потребує змін до Конституції.
10) Застава у виборах використовується як засіб усунення незаможних від влади і позбавлення права бути обраним.
11) Існує протиріччя норм ЦК про вчинення правочину між юридичними і фізичними особами у письмовому виді і направлення відповідей на звернення, заяви, позови громадян простими листами, у т.ч. судових рішень, постанов про виконавче провадження (передбачених ПКПУ про правила надання послуг поштового зв*язку, Всесвітньою поштовою конвенцією, ЗУ «Про виконавче провадження»), що призводить до зловживання органами державної влади правом надсилати відповідь простим листом. Часто навіть на повторний лист громадянина з проханням надати відповідь, яка начебто була надіслана, і фактично не була отримана, орган влади відповідь повторно не надсилає, хоча у своїх журналах реєстрації поштових відправлень робить відмітку, що лист відправлено, або, глузуючись, дають відповідь, що «У минулому листі вам була дана вичерпна відповідь», у той час, як його копії так і не даються. Тлумачення судами конституційної норми (ст. 40) – що «органи влади зобов*язані дати відповідь», не означає «що особи мають право її отримати» слугує підставою для відмови у позові про зобов*язання органу влади вручити позивачу відповідь на його звернення.
12) Чинним законодавством не врегульована швидкість ознайомлення з матеріалами справи, проте є абстрактні визначення, що суд, чи правоохоронець може обмежити час ознайомлення із матеріалами справи, у випадку, якщо особа зловживає своїм

правом на ознайомлення, затягує процес. Проте, що означає «затягувати» в законі не визначено. Цим часто користуються правоохоронці і судді для порушення прав громадян, обмежуючи час на ознайомлення. Бувають і випадки, що суд постановляє надати 10 хвилин на ознайомлення із 100 сторінками справи.

13) Існує практика надання органами влади необґрунтованих відповідей, без зазначення мотивів, і неможливість оскарження таких дій, так як вищестоящі інстанції, у тому числі суди всіх інстанції ігнорують доводи, «замалчивают их, замалчивают мотивы», і дають необґрунтовану відповідь.
14) Харчування в школах порушує право школярів на здоров*я (вміст вітамінів, мікроелементів у три рази менший від мінімальної норми, порушення науково обґрунтованого співвідношення білки:жири: вуглеводи як 1:1:4 у бік зростання жирів, вуглеводів при зменшенні кількості білків до пропорції 1:1,2:8).
15) На законодавчому, у тому числі конституційному рівні не встановлено право громадян на здоров*я. В зв*язку з чим виникає питання, чи може правочин, який порушує здоров*я, вважатися нікчемним? Чому в Конституції України є тільки норма про «право захищати здоров*я», тобто право переноситься на другу чергу, коли здоров*я порушено, то тільки тоді виникає право його захищати, чому не має обов*язку громадян не завдавати шкоди здоров*ю інших?
16) Із змінами пенсійного законодавства відбулося порушення Конституції України: звуження змісту права на пенсійний стаж, що призводить до зменшення розміру пенсії: скасування прирівнення стажу навчання в ВНЗ до робочого стажу, скасування прирівнення стажу членства в творчій спілці до робочого стажу.
17) До сих пір протоколи лікування хвороб – це інформація для службового користування (відповідні накази МОЗ відсутні на сайті ВРУ), в той час як вона визначає обсяг безкоштовного лікування та діагностики, тривалість перебування на лікарняному, тобто є конкретизацією конституційного права на охорону здоров*я, і повинна бути відкритою. У закладах охорони здоров*я існує практика примушування пацієнтів до сплати за медичну допомогу, яка має бути безкоштовною. Це виникло через недостатнє фінансування органів охорони здоров*я ЗУ «Про держбюджет» - у витратних статтях передбачені мізерні відрахування та низькі розміри мінімальної зарплати, яка не дозволяє оплатити лікування. Широкою є негативна практика виписування високо вартісних ліків, ліків закордонного виробництва, які іноді і неефективні, у той час як треба призначати у першу чергу вітчизняні ліки і їх аналоги, та застосовувати ліки з помірною вартістю. При скаргах на дії лікарів з проханням призначити безкоштовне лікування, вони дають заключення, що начебто пацієнт не хворий.
18) Високі темпи інфляції є порушенням норми Конституції України про заборону звуження змісту прав, так як громадяни мають право на заробітну плату, що включає у себе право заробляти собі на життя, а інфляція призводить до того, що на ту саму зарплату можна тепер придбати менше товарів, тобто відбувається звуження обсягу і об*єму прав.
19) Роз*яснення судових рішень передбачено у ЦПК, КАС, проте КПК цього не передбачає. Право на роз*яснення мотивів рішення є гарантією реалізації принципу мотивованості судових рішень. Але навідь і у КАС та ЦПК суди відмовляють у роз*ясенні мотивів судового рішення.
20) Існує відсутність офіційного визначення терміну «фашизм», «неофашизм». Також відсутня відповідальності за прояву фашизму та неофашизму, хоча в Україні дуже багато проявів фашизму.
21) Не усунуті недосконалості процесуального законодавства, при яких трапляються випадки, що судді, заявляють, що сторона не з*явилась, і розглядають справу у їх відсутності, хоча сторона з*явилась, але секретар не запросив громадянина на засідання, або судді переходять в інший кабінет, не той, що вказаний у судовій повістки, і проводять суд у відсутності сторони, хоча вона і з*явилась, оскаржити такі дії неможливо, так як складається акт, що сторони не було. При поданні клопотань у суді, судді кидають на підлогу звернення, і заявляють у мікрофон, що клопотань не поступило, і продовжують суд, переходять до іншої стадії судового засідання, тоді як сторона заявляє, що «я подав клопотання, а ви його викинули», суддя заявляє, що «вам это кажеться, что вы подали, но вы мне ничего не дали». Також існує зловживання суддями своїм правом на виклик судової міліції. Коли

сторона бажає ознайомитися із матеріалами справи, суддя їх не дає, при повторному зверненні, суддя штовхає сторону по справі, завдає тілесні пошкодження, потім викликає міліцію, і на потерпілого від дії судді ще складають протокол про адмінправопорушення за прояв неповаги до суду в якому, бувають випадки, вказують «що заявник, проявляючи неповагу до суду, почав кричати, що вже дві години чекає на ознайомлення із матеріалами справи», і секретарі, яких і не було, складають «подложнний» акт, що начебто вони все бачили. Трапляються випадки, що судді, щоб не впустити заявника або слухача на судове засідання, б*ють його, виштовхують, чавлять дверима, завдають тілесні пошкодження, і добиваються свого, не впускають сторону по справі на судове засідання, і притягнути суддів до відповідальності ніяк не вдається. Треба скасувати недоторканність, і ввести виборність суддів народом.

22) Оператори «102», коли розуміють, що їх викликають у зв*язку з тим, що судді, або міліція нанесли тілесні пошкодження, або з інших «небажаних» для них питань (здійснення пострілу у захисника біла апеляційного суду), або кидають трубку, або кажуть «що вас не чути». Або починають глузувати, що «по всьому Харкові постріли та закладені бомби, і ви нас відволікаєте на неважливі справи». Оператори «103» також мають подібну практику, часто ще запитують, де і ким ви працюєте, як ви опинилися в цьому місці, навіщо ви туди прийшли і таке інше, замість того, щоб прийняти скарги на здоров*я, та направити «швидку допомогу». Якщо особа часто викликає швидку, фельдшери «кажуть, що ви самотні, і вам треба з кимось поговорити», та інші неприємні речі.

23) Недосконалість закону «Про нотаріат» та інструкції з вчинення нотаріальних дій, відсутність визначення поняття «підпис громадянина» дозволяє ставити будь-яку «закарлючку» за громадянина, і отримувати в дар від нього квартиру. Також частими є випадки, що літнім людям кажуть, що ми оформляємо договір по життєвого утримання, а насправді це договір дарування. В результаті престарілі опиняються на вулиці, а шахраї захищені законом. Треба ввести обов*язок нотаріуса укладати правочини тільки після того, як громадянин власноруч напише заяву про те, що він бажає, наприклад, подарувати квартиру. Та передбачити інститут укладення договорів при двох свідках, але не при будь яких, а при тих, на яких безпосередньо вкаже у своїй заяві на ім*я нотаріуса той, хто бажає вчинити правочин. Треба ввести обов*язок письмово повідомляти особу, яка вчиняє правочин, про зміст вчиненого правочину. У сучасній практиці зміст правочину фіксується у не менше, як двох примірниках. Один залишається у нотаріуса, другий видається сторонам. Як правило, шахраї забирають другий примірник собі, або, при вчиненні правочину без участі сторони від імені, якої здійснюється правочин, остання взагалі не повідомляється про укладання правочину. Треба також ввести відеозапис вчинених правочинів.

24) Право на правову, адвокатську допомогу (ст. 59, 63 КУ, ст. 10 «Про судоустрій …») є декларативним, це право фактично відсутнє у бідних. Треба передбачити відсоток доходів, який може бути витрачений на правову допомогу, а решта повинна компенсуватись за рахунок держави. Також відсутня конкретна норма про обов*язок прокурора бути представником особи, яка за станом здоров*я, старістю, не може самостійно себе захистити.

25) Також неврегульоване питання про оскарження постанов, справ, що мають велику кількість сторінок. Так, для постанови у 1 – 2 сторінки та справи на 20 – 50 сторінок передбачено 7 діб для оскарження, і постанови суду – 10 діб, і для постанови на 100 сторінок і 30 томів справи по 600 сторінок кожна стороні надається такий самий проміжок часу, що ущемляє права громадян. Також існують нерівність сторін у кримінальному процесі, психологічний тиск на підозрюваного. Так, підозрюваний під час досудового і судового слідства харчується не достатньо, не якісно, умови перебування в місцях позбавлення волі не сприятливі для підготовки до суду, слідчий, прокурор на проведення слідчих дій, складання процесуальних документів витрачає часу більше, ніж підсудній для свого захисту. Тобто є нерівність у часі підготовки до справи. Треба ввести фіксування робочого часу, відведеного на проведення слідчих дій, експертиз, перевірок, укладання документів, і співставити його з часом засудженого, підозрюваного, відведеного для ознайомлення. Треба також передбачити, що для спростування доводів опонента, згідно із законами

суперечки, треба витратити часу у 3 – 5 разів більше. Якщо проведені експертизи, підсудній повинен мати право на безкоштовне проведення альтернативної експертизи у складі експертів, на яких він вкаже. Тоді це не буде порушенням принципу рівності сторін.

26) Судді тлумачать норму Закону України про «Конституційний Суд України» і процесуальних кодексів про направлення справи до КСУ через Верховний Суд України у разі виникнення сумніву щодо конституційності закону як таку, що це право суду, а не обов*язок, у той час як є рішення Європейського Суду з прав людини, що це обов*язок.
27) Відбулось порушення норм Конституції України про недопустимість звуження об*сягу та змісту прав при прийнятті нового закону «Про судоустрій і статус суддів», зокрема щодо скорочення строку на апеляційне та касаційне оскарження (звуження обсягу права подавати скарги), введення наказного провадження для стягнення боргів за житлово-комунальні послуги (диспозитивний принцип, принцип доведення позовних вимог, на які мали право громадяни до прийняття змін, був замінений на принцип винуватості громадян), введення норми, що постанова вважається доставленою, якщо протягом місяця вона не була отримана і лист повернувся до суду, у той час, як громадяни мають право свободи пересування, і не зобов*язані чекати удома на рішення суду, вони можуть поїхати на відпочинок, у довгу командировку, або взагалі працівники пошти можуть не повідомити адресати, так як зараз пошти перевантажені, і часто не виписують повідомлень. Скасування права громадян на розгляд у відкритому судовому засідання справ за позовами про порушення ЗУ «Про звернення громадян», ЗУ «Про інформацію», і заміна його на письмове провадження, при якому нормами чинного ЗУ надано більше прав відповідачу, так як позбавляє позивача, при певних обставинах, ознайомлюватися із поясненнями відповідача, позбавляє права позивача надати свої спростування на пояснення відповідача.
28) Існує протиріччя ЗУ «Про виконавче провадження» про накладання стягнення на майно боржника, у т.ч. на приватизовану квартиру, і правом на житло. Відбувається порушення принципу рівності, ті, хто користується правом на житло, яке знаходиться у комунальній власності, не можуть бути його позбавлені, а ті, хто користується правом на житло, яке знаходиться у власній власності, можуть бути позбавлені такого права.
29) ЗУ про основи захищеності інвалідів не надано право інвалідам користуватися метрополітеном, за рідкими виключеннями, але у ЗУ «Про прожитковий мінімум» також не закладено витрати інвалідів на користування метрополітеном», із чого випливає висновок, що проїзд у метро має бути безкоштовним, тобто виникає протиріччя.
30) Не врегульоване питання про накладання відбитку штампу на копію звернення, що залишається у заявника. Реєстрація звернення відбувається протягом робочого дня, а не у момент подання, що використовується для порушення прав громадян на подання звернення, так як іноді «невигідні» звернення просто не реєструються і викидаються. Так само особа може бути звільнена за прогул при поданні заяви про відпустку, коли працівнику відмовлено у проставленні на його примірнику дати реєстрації, П.І.Б. працівника, що прийняв звернення, та його підпису і штампу установи.
31) У дітей начальних класів, школярів багато уроків, їм видають багато книг. І школярі у віці 8 – 10 і більше років вимушені носити портфелі вагою 3 – 5 кг. І вище, що є порушенням нормативних документів, які забороняють переносити важкі речі.
32) Харчування у лікарнях, місцях позбавлення волі дуже скудне, у тих, хто довго перебуває у зазначених закладах, і не отримує достатньої допомоги від рідних, або у тих, у кого не має рідних, зменшується вага, вони худіють, від голоду випадають зуби, відбуваються інші незворотні зміни у бік погіршення здоров*я.
33) У багатьох містах обласного значення, сільских районах існує практика порушення прав пільговиків на безкоштовний проїзд у автотранспорті і неефективність державного захисту.

Явления, представляющие собой угрозу национальной безопасности Украины:

1. Низкий размер пособия по безработице и явление безработицы.
2. Низкие пособия по уходу за детьми.
3. Низкий размер зарплат, пенсий.
4. Необоснованное завышение цен на энергоносители как фактор, влияющий на понижения покупательной способности доходов граждан Украины.
5. Право человека на рост его благосостояния и нарушения этого права в Украине.
6. Приватизация народнохозяйственных объектов как фактор, влияющий на понижение покупательной способности доходов граждан Украины.
7. Снижение объемов финансирования науки и образования.
8. Инфляция как способ присвоения материальных ценностей граждан и народнохозяйственных объектов путем искусственного обесценивания национальной валюты.
9. Закрытие народнохозяйственных объектов как фактор, влияющий на понижение покупательной способности доходов граждан Украины.
10. Оффшоры как механизм вывоза иностранной валюты из Украины и как фактор, влияющий на понижение покупательной способности доходов граждан Украины.
11. Займы у МВФ как фактор, влияющий на понижение покупательной способности доходов граждан Украины.
12. Чрезмерное посредничество как фактор, влияющий на понижение покупательной способности доходов граждан Украины.
13. Ваучеризация как прикрытие для приватизации народнохозяйственных объектов в интересах немногих, а не для всех их владельцев.
14. Экспорт стратегического сырья.
15. Переориентация экономики на сырьевую.
16. Неэффективная деятельность органов власти по борьбе с теневой экономикой.
17. Продажа земли.
18. Снижение ставок таможенного сбора как фактор, ухудшающий экономическое благосостояние Украины.
19. Высокие кредитные банковские ставки как фактор, разрушающий промышленность и сельское хозяйство Украины.
20. Необеспеченность свободно-конвертируемых валют, инфляция их номинальной стоимости, их свободное хождение в Украине является фактором, который разрушает экономику Украины.
21. Свертывание объемов производства в АПК.
22. Действующая система налогов и штрафов (в частности НДС).
23. Отсутствие учета значимости климатической специфики Украины и западноевропейских стран для экономической политики Украины (участие в ВТО, размер таможенных ставок и пр.).

ПРОТИРІЧЧЯ НОРМ ВИКОНАВЧОГО ЗАКОНОДАВСТВА І КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ НА ДОСТАТНІЙ ЖИТТЄВИЙ РІВЕНЬ І ЗДОРОВ'Я

В судовій та виконавчий практиці України частими є випадки постановлення та примусового стягнення заборгованості за спожиті житлово-комунальні послуги, аліментів на утримання неповнолітніх дітей, матеріальної та моральної шкоди з осіб, дохід яких менший від прожиткового мінімуму чи не набагато перевищує його.

З одного боку стаття 70 Закону України «Про виконавче провадження» «Розмір відрахувань із заробітної плати та інших доходів» передбачає, що «*Розмір відрахувань із заробітної плати та інших видів доходів боржника вираховується із суми, що залишається після утримання податків.*

Обмеження розміру відрахувань із заробітної плати встановлюється законодавством про працю.

Із заробітної плати боржника може бути утримано за виконавчими документами до повного погашення заборгованості:

у разі стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника, та збитків, заподіяних злочином, - п'ятдесят відсотків заробітної плати боржника;

за всіма іншими видами стягнень, якщо інше не передбачено законом, - двадцять відсотків.

Загальний розмір усіх відрахувань при кожній виплаті заробітної плати не може перевищувати п'ятдесяти відсотків заробітної плати, яка належить до виплати працівникові, в тому числі при відрахуванні за кількома виконавчими документами. Це обмеження не поширюється на відрахування із заробітної плати при відбуванні виправних робіт і при стягненні аліментів на неповнолітніх дітей, у цих випадках розмір відрахувань із заробітної плати не може перевищувати сімдесяти відсотків.

Правила, встановлені цією статтею, застосовуються також при зверненні стягнення на належні боржникові стипендію, пенсію та доходи, зазначені в статті 69 цього Закону». Аналогічні норми закладено у статтю 128 КЗпП «Обмеження розміру відрахувань із заробітної плати».

Але, з іншого боку, стаття 48 Конституції України передбачає «Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло». Частина 3 статті 46 Конституції України встановлює, що «*Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом*». Частини 1 та 4 статті 43 Конституції України встановлюють такі принципи «*Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується…*

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом». Зазначені норми є відсилочними. Так, стаття 17 Закону України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» від 5 жовтня 2000 року № 2017-III «Основні державні соціальні гарантії та порядок визначення їх розмірів» встановлює, що «*Основні державні соціальні гарантії встановлюються законами з метою забезпечення конституційного права громадян на достатній життєвий рівень.*

До числа основних державних соціальних гарантій включаються:

мінімальний розмір заробітної плати;

мінімальний розмір пенсії за віком;

неоподатковуваний мінімум доходів громадян;

розміри державної соціальної допомоги та інших соціальних виплат.

Основні державні соціальні гарантії, які є основним джерелом існування, не можуть бути нижчими від прожиткового мінімуму, встановленого законом».

З метою конкретизації поняття «прожитковий мінімум» Верховна Рада України прийняла 15.07.1999 Закон України «Про прожитковий мінімум» № 966-XIV, частиною 1 статті 1 якого «Основні положення», передбачено, що «*Прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування (далі – набір продуктів харчування), а також мінімального набору непродовольчих товарів (далі - набір непродовольчих товарів) та мінімального набору послуг (далі - набір послуг), необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості*».

З аналізу вищенаведених положень випливає, що якщо дохід особи менший від прожиткового мінімуму, то його здоров'є погіршується і організм функціонує ненормально. Таким чином, виконання примусового стягнення з доходів боржника у випадку, якщо після виконаного стягнення його дохід буде меншим від прожиткового мінімуму, є порушенням його права на достатній життєвий рівень, яке завдає шкоди його здоров'ю, що в свою чергу, призводить до скорочення очікуваної тривалості життя, тобто порушується право і на життя.

В зв'язку з чим відбувається протиріччя між нормами виконавчого законодавства про примусове стягнення частки доходу та конституційними нормами про право людини на життя, достатній життєвий рівень. Так, з одного боку, стаття 68 Конституції України встановлює, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, тобто ця стаття зобов'язує виконувати норми Закону України «Про виконавче провадження» про стягнення 20% доходу, а в окремих випадках і до 70%, а з іншого боку, ця стаття Конституції передбачає, що кожен зобов'язаний не посягати на

права і свободи, честь і гідність інших людей. В розглянутому випадку стягнення з осіб, дохід яких менший від прожиткового мінімуму або у тих осіб, дохід яких після стягнення стане меншим від прожиткового мінімуму, відбувається посягання на права людей на достатній життєвий рівень, що тягне за собою порушення прав на здоров'я і на життя.

Згідно із статистичними даними, у 2009 році 30% населення України отримувало дохід нижче від прожиткового мінімуму, у зв'язку з чим вони входять до групи ризику порушення їх прав збоку державної виконавчої служби. Як правило, до цієї категорії громадян відносяться низько кваліфіковані робітники, студенти, пенсіонери (передусім одинокі), інваліди. Останні, найбільш незахищені верстви населення, які потребують допомоги суспільства, дуже часто опиняються в ситуації стягнення з них боргів за житлово-комунальні послуги, щомісячна плата за які складає половину і вище їх доходів. Немічність цих громадян, поганий стан їх здоров'я, не дозволяє їм витримати процедуру оформлення субсидії і через деякий час до них пред'являється позов про стягнення заборгованості.

Хоча в останній час законами України про бюджет мінімальна заробітна плата встановлена на рівні прожиткового мінімуму, все ж таки робітники отримують на руки меншу суму, так як закон про бюджет не враховує необхідність сплати податків та обов'язкових платежів з доходів фізичних осіб, що також порушує їх права на достатній життєвий рівень, на здоров'я і життя (статті 27, 48 Конституції України). Така сама ситуація торкається і студентів, стипендія яких до сих пір менша від прожиткового мінімуму.

При вирішенні вищевказаного протиріччя, на мою думку, необхідно виходити із принципу верховенства прав, що забезпечують природне існування фізичної особи (право на життя, здоров'я, достатній життєвий рівень) та положення статті 3 Конституції України, згідно із яким «*Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю*», та статті 1 Конституції України, яка передбачає, що Україна є соціальна, правова держава. Тобто така держава, яка дбає про права людей, їх спосіб і рівень життя, добробут, споживання (освіта, культура, охорона здоров'я, харчування, одяг, житло та ін.).

Із чого випливає, що для усунення протиріч норм права стягнення необхідно звертати на ту суму, яка залишається від різниці між доходом та прожитковим мінімумом. Якщо боржник мешкає із сім'єю, то треба враховувати середні сукупні доходи та прожитковий мінімум для сім'ї. У випадку неможливості стягнення з причини скрутного матеріального становища, проводити розстрочку стягнення до покращення фінансового стану боржника. Можна також передбачити можливість стягнення всього боргу чи його частини з держави у випадку неплатоспроможності людини. До речі, нормами кримінального права передбачена можливість стягнення з держави збитків, завданих злочином, у випадку неплатоспроможності винної особи.

Розглянуте протиріччя також можна усунути шляхом підняття розміру мінімальних гарантій до рівня не меншого ніж 3,33 прожиткових мінімумів.

Звертає на себе увагу застосування різних термінів «достатній життєвий рівень», «прожитковий мінімум» та «право заробляти собі на життя» (статті 43, 46, 48 Конституції України). Ці поняття не тотожні. Достатній життєвий рівень за своїм обсягом ширший за змістом від прожиткового мінімуму. Проте на законодавчому рівні обсяг достатнього життєвого рівня не врегульований.

Сучасний розмір мінімальних соціальних гарантій як фактор, що впливає на зменшення кількості населення в Україні

Доходи населення безперечно впливають на рівень народжуваності та смертності. В Україні їх нижня межа визначається наступними законами. Так, стаття 17 Закону України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» від 5 жовтня 2000 року № 2017-III «Основні державні соціальні гарантії та порядок визначення їх розмірів» встановлює, що «*Основні державні соціальні гарантії встановлюються законами з метою забезпечення конституційного права громадян на достатній життєвий рівень.*

До числа основних державних соціальних гарантій включаються:

мінімальний розмір заробітної плати;

мінімальний розмір пенсії за віком;

неоподатковуваний мінімум доходів громадян;

розміри державної соціальної допомоги та інших соціальних виплат.

Основні державні соціальні гарантії, які є основним джерелом існування, не можуть бути нижчими від прожиткового мінімуму, встановленого законом».

З метою конкретизації поняття «прожитковий мінімум» Верховна Рада України прийняла 15.07.1999 Закон України «Про прожитковий мінімум» № 966-XIV, частиною 1 статті 1 якого «Основні положення», передбачено, що «*Прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування (далі – набір продуктів харчування), а також мінімального набору непродовольчих товарів (далі - набір непродовольчих товарів) та мінімального набору послуг (далі - набір послуг), необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості*».

На даний час в Україні розмір мінімальної пенсії, заробітної платні встановлені на рівні прожиткового мінімуму, а розмір стипендій, соціальної допомоги на виховання дітей менші від нього.

Така правозастосовна діяльність Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України привела до того, що в Україні склалась така ситуація, що певна частина населення має доходи менші від прожиткового мінімуму, що підтверджується статистичними даними у нижченаведеній таблиці:

Табл. 1. Розподіл населення за рівнем середньодушових грошових доходів (2009 рік):

Дохід у грн.	До 300	300,1 – 480,0	480,1 – 660,0	660,1 – 840,0	840,1 – 1020,0	1020,1 – 1200,0	1200,1 – 1380,0	1380,1 – 1560,0	1560,1 – 1740,0	1740,1 – 1920,0	Понад 1920,0
відсотків	1,7	7,8	15,9	20,2	16,3	11,5	8,4	5,6	4,0	2,4	6,2

Згідно із статтею 54 Закону України «Про державний бюджет України на 2009 рік», з 1 листопада 2009 року прожитковий мінімум складав 701 грн. Із таблиці видно, що у 2009 році 30% населення України отримувало дохід нижче від прожиткового мінімуму.

При прийнятті Закону України «Про прожитковий мінімум», норм Конституції України про право на достатній життєвий рівень та положень ЗУ «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» законодавець виходив із необхідності забезпечення права громадян на здоров’я і життя (стаття 27 Конституції України) шляхом конкретизації мінімальних державних гарантій.

Ці державні гарантії встановлювались із принципу необхідності збереження здоров’я людини. Згідно із статтею 3 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров’я», «*здоров’я - це стан повного фізичного, душевного і соціального благополуччя, а не тільки відсутність хвороб і фізичних дефектів*».

Конкретні норми, на підставі яких визначається прожитковий мінімум, встановлені Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення», методика підрахунку прожиткового мінімуму встановлена спільним Наказом Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства економіки України, Державного комітету статистики України від 17.05.2000 № 109/95/157 «Про затвердження Методики визначення прожиткового мінімуму на одну особу та для осіб, які відносяться до основних соціальних і демографічних груп населення». При аналізі цих документів можна виявити, що їх норми значно занижені, і вони не у повній мірі забезпечують підтримання здоров’я людини, що впливає на скорочення народжуваності, ріст смертності. Так, на мою думку є наступні додаткові видатки, які погіршують матеріальне становище, впливаючи на благополуччя людей:

1. для підтримання фізичного стану і благополуччя необхідно займатися спортом: відвідувати спортивні клуби з легкої атлетики та інших видів спорту, відвідувати басейни, придбавати гантелі, лижі та інше спортивне знаряддя, але вартість цих послуг не входить в поняття прожиткового мінімуму. Витрати на спорт не включені до наборів послуг, передбачених ПКМУ № 656. За приблизними оцінками розмір витрат на спортивні послуги складає 300 гривень на міс. на одну особу.

2. для підтримання належного санітарного стану жилих приміщень, який забезпечує вимоги для здорового проживання людей, необхідно проводити поточний ремонт: замінювати внутриквартирні труби холодного та гарячого водопостачання, водовідведення, змінювати віконні рами, придбавати кухонні печі, крани, змивні бачки, змішувачі, обклеювати стіни шпалерами, фарбувати труби, ремонтувати електропроводку, штукатурити стіни, стелі, фарбувати рами, балкони та інш., придбавати унітази, змивні бачки та інш. але ці обов'язкові видатки, необхідні для підтримання здоров"я (так як ці послуги забезпечують санітарні вимоги щодо проживання у жилих приміщеннях, поганий вигляд квартири, незручності аварійних труб, електропроводки негативно впливають на здоров'я громадян, так як мешканці почувають стрес) не включені в прожитковий мінімум. Згідно із Наказом Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства економіки України, Державного комітета статистики України від 17.05.2000 № 109/95/157 "Про затвердження Методики визначення прожиткового мінімуму на одну особу та для осіб, які відносяться до основних соціальних і демографічних груп населення", згідно із додатком № 4 вартість ремонту житла складав 1 гривню 68 копійок в рік. Ця величина є заниженою, так як для того, щоб виконати вищевказаний ремонт необхідно приблизно витрачати 300 гривень на рік на сім"ю.
3. Для належного підтримання здоров'я необхідно мати здоровий відпочинок, а саме: один раз на рік відпочивати на курорті або в санаторії. Середня вартість путівки (вартість відпочинку в Автономній Республіки Крим) для однієї особи складає 3000 гривень на рік. Але такі видатки не внесені до ПКМУ № 656 та Наказу № 109/95/157
4. Для належного підтримання здоров'я необхідно мати нормальний відпочинок, а саме: мати кошти, щоб відвідувати кафе, ресторани, нічні клуби, дискотеки та інші заклади для відпочинку, але ПКМУ № 656 не передбачає витрат на ці важливі для людини складові її життя. За приблизними оцінками витрати на послуги відпочинку складають 150 гривень на місяць на одну особу. Але такі видатки не внесені до ПКМУ № 656 та Наказу № 109/95/157
5. Для належного підтримання здоров'я у разі хвороби громадяни повинні лікуватися амбулаторно або стаціонарно. Середня вартість амбулаторного лікування становить 300 гривень на рік, а стаціонарного 700 гривень на рік. В зв'язку з масовою епідемією погіршення здоров"я (згідно із даними медичної статистики в Україні немає здорових осіб. Кожен має декілька хвороб. Кожний другий має серцево-судинні хвороби, кожен третій має хвороби нервової системи, кожен третій хворіє на ендокринні порушення, кожен третій хворіє на алергію, кожен другий має статеві порушення. Хворобами верхній дихальних шляхів страдає кожен другий). В зв'язку з чим витрати на лікування складають 2000 гривень на рік на одну особу. Але ПКМУ № 656 та Наказ № 109/95/157 щодо визначення прожиткового мінімуму не включають в себе такі видатки.
6. Для того, щоб люди не відчували стрес через невпевненість у майбутнє, страх через відсутність захисту від нещасного випадку, непередбачуваних обставин, для підтримання їх здоров'я необхідно, щоб громадяни мали можливість вносити на банківській рахунок 10 % від прожиткового мінімуму. Таким чином розмір прожиткового мінімуму має бути збільшено на 10 %.
7. В зв'язку із ростом корумпованості влади, масовим порушенням прав людині, кожна особа, у середньому витрачає на рік 700 гривень на правові послуги. Але ПКМУ № 656 та Наказу № 109/95/157, які визначають прожитковий мінімум, не передбачають витрат на правові послуги.
8. Існуючи нормативи, які визначають прожитковий мінімум, в ПКМУ № 656 та Наказі № 109/95/157 є значно заниженими. Так, вартість телекомунікаційних послуг (телефон, мобільний зв'язок, інтернет, телеграми, комерційні служби довідок) складає насправді 100 гривень в місяць на одну особу.
9. Існуючи нормативи в ПКМУ № 656 та Наказі № 109/95/157 є значно заниженими. Так, норма листування в межах України складає 1 конверт на середньостатистичну сім"ю, хоча на справді, у середньому, громадяни пишуть 5 листів на місяць в межах України, 1 лист на місяць в межах СНД, 1 лист на півроку у країни Європи та Америки. Статистичні показники є заниженими, так як через скрутне матеріальне становище громадяни не можуть дозволити собі листуватись із своїми друзями,

рідними. При цьому треба врахувати, що листи необхідно направляти рекомендовані, так як відповідно до вимог Цивільного Кодексу України правочини між фізичними і юридичними особами мають вчинятися у письмовій формі. В зв'язку з чим середні витрати громадян становлять 40 гривень на місяць на одну особу.

10. Існуючи нормативи в ПКМУ № 656 та Наказі № 109/95/157 є значно заниженими. Так, у послугах зв'язку та інформативні передбачено користування 1 антеною на середньостатистичну сім'ю, але зараз XXI сторіччя. Всі користуються кабельним телебаченням, вартість користування яким складає 60 гривень на місяць на середньостатистичну сім'ю. Але ПКМУ № 656 та Наказ № 109/95/157 не передбачають такі витрати на послуги зв'язку та інформатизації.
11. Існуючи нормативи в ПКМУ № 656 та Наказі № 109/95/157 є значно заниженими. Так, ПКМУ для чоловіків працездатного віку передбачає норму користування 1 парою зимового взуття на 5 років, 2 парами осінньо-весняних черевиків на 5 років, але сьогодні якість товарів є дуже поганою. Черевики стають непридатними вже через 2 - 3 місяця, через що громадяни змушені придбавати нові. Сорчки - сентитичні, непридатні для здорового способу життя. Льняні коштують в 10 - 30 разів дорожче. Ковбаси, що продаються - виготовлені не із справжнього м"яса. Масло коров'яче виготовлене із значним вмістом маргарину. Враховуючи те, що значна частина населення перебуває в скрутному матеріальному становищі й тому придбає не якісні товари, середньостатистичні дані, які застосовуються для обчислення прожиткового мінімуму Державним комітетом статистики, є заниженими. Тому насправді вартість наборів продуктів харчування та непродовольчих товарів треба збільшити не менш ніж на 50 %. Тобто на суму приблизно не менш ніж 300 гривень на одну особу на місяць.
12. Враховуючи той факт, що інфляція випереджає ріст прожиткового мінімуму, прожитковий мінімум треба завищити на коефіцієнт очікуваної інфляції, наприклад на 5 %.
13. Вартість послуг культури є значно заниженою Так, книжки коштують 50 - 150 гривень, а вартість квитків до театру, кінотеатру 20 - 50 гривень, а не 1 гривню 72 коп. у 2000 році, як на це вказує Наказ № 109/95/157. Що в середньому приблизно складає 80 гривень на місяць на одну особу
14. Відповідно до концепції безперервної освіти, для того щоб громадяни не відставали від суспільного розвитку вони повинні вчитися все життя. Для відвідування навчальних курсів, придбання навчальної та наукової літератури та інш. необхідно витрачати 150 грн. у місяць на одну особу.
15. ПКМУ № 656 не враховують витрати на чай та кофе, які на місяць приблизно становлять 40 грн.
16. Вартість житлово-комунальних послуг у Наказі № 109/95/157 значно занижена, і складає 12% від рівня прожиткового мінімуму, у той час як в реальності такі витрати становлять 40%, тобто до розміру прожиткового мінімуму треба додати ще 28% від його величини.
17. Норма користування транспортом складає 1 поїздку одним видом транспорта в оба кінці, у той час як багато людей користується двома, а то й трьома видам транспорту, щоб дістатись на роботу. Окрім того, в багатьох містах автотранспортні підприємства примушують пенсіонерів, ветеранів правці, інвалідів всупереч чинного законодавства сплачувати за проїзд, у той час як норма користування транспортом для них становить нуль поїздок. Таким чином до прожиткового мінімуму слідує додати 1,5 * 40 = 60 грн. на місяць.
18. Фактично громадяни України на даний час не отримують безоплатно квартири, тому для молодих сімей їх треба придбавати. Вартість придбання житла – однокімнатної квартири складає від 20 до 40 тис. долл. США, що у розрахунку на місяць з врахуванням середньої очикуваності життя складає приблизно 170 грн. в міс. на одну особу.

Приблизний розрахунок добавки до прожиткового мінімуму: 300 + 300/12/3 + 3000/12 + 150 + 2000/12 + 700/12 + 100 + 40 + 60 + 300 + 80 + 150 + 210 + 60 + 170 = 2103 грн.

Приблизний розмір реального прожиткового мінімуму: 900 + 2103 + 15% = 3453 грн.

Тобто розмір прожиткового мінімуму занижено приблизно у 3,8 разів від належного рівня. І частка населення, що живе на рівні меншому від реального прожиткового мінімуму складала у 2009 році майже 95%. Тому для запобігання скорочуваності населення необхідно підняти мінімальні соціальні гарантії не менш як у 3,8 рази.

Протиріччя норм адміністративного примусу у житлово-комунальній сфері та конституційних прав на житло і достатній життєвий рівень

В теперішній час дуже поширеними є випадки відключення жилих помешкань від житлово-комунальних послуг за борги користувачів цими послугами. Нормативне підґрунтя для таких дій було розроблено Кабінетом Міністрів України.

Вперше Постановою Кабінету Міністрів України від 30 грудня 1997 р. N 1497 «Про затвердження Правил надання населенню послуг з водо-, теплопостачання та водовідведення», пунктом 35 було введено і передбачено право виконавця «*припиняти надання послуг у разі несплати вартості наданих послуг понад три місяці або понад термін, встановлений договором (але не менш як на три місяці)*». Зазначена постанова втратила чинність на підставі Постанови Кабінету Міністрів України від 21 липня 2005 р. N 630 «Про затвердження Правил надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення та типового договору про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення», якою були введені нові правила. В цих правилах не має норми, яка б надавала право припиняти постачання послуг з водо-, та водовідведення, але вона містить відсилочну норму на Постановою Кабінету Міністрів України від 3 жовтня 2007 р. N 1198 «Про затвердження Правил користування тепловою енергією», пунктом 30 якої передбачено, що «*Теплопостачальна організація відповідно до договору має право частково або повністю припиняти постачання теплової енергії споживачеві у разі:*

несплати за спожиту теплову енергію протягом строку, визначеного в договорі, крім споживачів, відключення яких заборонено законодавством».

Постановою Кабінету Міністрів України від 26 липня 1999 р. N 1357 «Про затвердження Правил користування електричною енергією для населення» було встановлено, що «*27. У разі несплати за спожиту електричну енергію протягом 10 днів після терміну, зазначеного у договорі чи платіжному документі, та неотримання енергопостачальником повідомлення про оплату на 20 день споживачу надсилається попередження про відключення електричної енергії.*

У разі несплати за спожиту електричну енергію на 30 день після отримання споживачем попередження енергопостачальник має право відключити споживача від електричної мережі.

Забороняється відключення споживачів перед вихідними та святковими днями.

28. У разі відсутності у споживача коштів на оплату заборгованості він повинен звернутися до енергопостачальника із заявою про складання графіка погашення заборгованості або відстрочення терміну оплати та надати довідки, що підтверджують його неплатоспроможність».

Постановою Кабінету Міністрів України від 9 грудня 1999 р. N 2246 «Про затвердження Правил надання населенню послуг з газопостачання», пунктом 6 абзацем 3 встановлено, що «*Газопостачання припиняється у разі: порушення споживачем строків сплати за надані послуги з газопостачання, встановлених в абзаці п'ятнадцятому пункту 10, у пункті 17 цих Правил*».

Але виконання зазначених постанов Кабміну вступає у протиріччя з іншими нормами матеріального права України. Так, 379 Цивільного Кодексу України передбачає, що *«Житлом фізичної особи є житловий будинок, квартира, інше жиле приміщення, призначені та придатні для постійного проживання в них»*. Відповідно до роз'яснень Науково-практичного коментаря до Цивільного Кодексу України під загальною редакцією д.ю.н., професора, завідувача кафедри цивільного права Одеської національної юридичної академії Харитонова Є.О. (Цивільний Кодекс України: Науково-практичний коментар. Видання третє перероблнене та доповнене - Х.: ТОВ "Одисей", 2007. - 1200 с.) *«Найважливішою ознакою житла є придатність його для постійного проживання*

фізичних осіб в ньому. Придатне для проживання житло утворює житловий фонд України (ст. 4 ЖК УРСР)...

Придатність житла для проживання передбачає відповідність його будівельним, архітектурним, санітарним тощо нормам

Відповідно до Положення про порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання, затвердженого Постановою Ради Міністрів УРСР від 26 квітня 1984 р. № 189 (далі - Положення), обстеження стану жилих будинків державного і громадського житлового фонду провадиться не менше одного разу на п'ять років».

Відповідно до діючих санітарних норм і вимог до жилих приміщень, жилі приміщення повинні отаплюватися, мати варочний газ, електрику, постачання питної води, мати каналізацію, а будинки вище п'яти поверхів повинні бути обладнані ліфтом. Таким чином припинення подання житлово-комунальних послуг є порушенням санітарних норм.

Відповідно до статті 15 Закону України "Про житлово-комунальні послуги" від 24 червня 2004 року № 1875-IV *«Мінімальні норми житлово-комунальних послуг встановлюються з метою забезпечення санітарно-гігієнічних вимог проживання людей та їх перебування в приміщеннях, забезпечення технічних вимог до експлуатації будинку (споруди)...»*

Стаття 92 Конституції України передбачає, що *«Виключно законами України визначаються: 1) права і свободи людини і громадянина…, 5) засади … організації та експлуатації енергосистем, 8) правові засади і гарантії підприємництва…»*. Стаття 21 Конституції стверджує, що *«Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах»*. Стаття 91 Цивільного Кодексу України передбачає, що *"Юридична особа здатна мати такі ж цивільні права та обов'язки (цивільну правоздатність), як і фізична особа…»*. Таким чином, відповідно до вищезгаданих правових норм, права юридичних та фізичних осіб встановлюються виключно законами України. Діючи закони України, в тому числі й Закон України «Про житлово-комунальні послуги» (статті 21 і 22) не передбачають наявність права у виконавця чи виробника житлово-комунальних послуг на припинення подання житлово-комунальних послуг у зв'язку з наявністю заборгованості.

Відповідно до статей 15, 16, 20 Закону України "Про житлово-комунальні послуги" житлово-комунальні послуги надаються безперебійно. Ці статті встановлюють мінімальний обсяг житлово-комунальних послуг, які не можуть бути обмежені.

Постановою Верховної Ради України «Про інформацію Кабінету Міністрів України про стан і формування цін та тарифів у житлово-комунальній сфері», абзацем 3 преамбули передбачено, що «*Законом України "Про прожитковий мінімум" встановлений перелік товарів та послуг, їх обсяги, що конкретизує, конституційні гарантії прав громадян по чотирьох соціальних і демографічних групах населення*». На виконання зазначеного закону Кабінетом Міністрів України розроблені і впроваджені у життя ПКМУ від 14 квітня 2000 р. N 656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення» конкретні норми житлово-комунальних послуг. Так, у середньому, на місяць, вони складають:

Користування житлом (загальної площі) на одну особу, кв. метрів – 21.

Водопостачання та водовідведення: 1) у будинках з водопроводом і каналізацією без ванн і гарячого водопостачання, куб. метрів на одну особу - 3,2 (водопостачання), 3,0 (водовідведення), 2) у будинках з водопроводом, каналізацією, ваннами і газовими підігрівачами - 4,4 та 4,3 відповідно, 3) у будинках з водопроводом, каналізацією, централізованим гарячим, водопостачанням, ваннами 1500-1700 міліметрів, душем – 5,8 та 5,6 відповідно.

Теплопостачання у розрахунку на одну особу в середньому по Україні:
1) опалення житлових будинків з централізованими системами теплопостачання, Гкал на кв. метр – 0,009, 2) гаряче водопостачання в житлових будинках з централізованими системами теплопостачання, Гкал на одну особу – 0,1, 3) опалення житлових будинків з централізованими системами теплопостачання, Гкал на одну особу – 0,2.

Газопостачання: 1) для споживачів з установленою плитою газовою за наявності централізованого гарячого водопостачання, куб. метрів на середньо-статистичну сім'ю – 31,36, 2) для споживачів з установленою плитою газовою за відсутності централізованого гарячого водопостачання та газового водонагрівача, куб. метрів на середньо- статистичну

сім'ю – 58,56, 3) для споживачів з установленою плитою газовою та водонагрівачем, куб. метрів на середньо-статистичну сім'ю – 75,52, 4) для споживачів з індивідуальним опаленням у будинках не вище двох поверхів, куб. метрів на середньо-статистичну сім'ю – 431,2.

Електроенергія: 1) для квартир, що обладнані газовою плитою, кВт.г на середньо-статистичну сім'ю – 110, 2) для квартир, що обладнані електроплитою, кВт.г на середньо-статистичну сім'ю – 225.

З системного аналізу вищенаведених Законів України «Про житлово-комунальні послуги», «Про прожитковий мінімум», «Про державні соціальні стандарти та державні гарантії», статей 4, 50 Житлового Кодексу УРСР слідує, що ніхто не має права обмежувати постачання житлово-комунальних послуг у межах, що використовуються для підрахунку прожиткового мінімуму, а тим паче зовсім відключати жилі помешкання від водо-, газо-, електро-, теплопостачання, водовідведення, так як у цьому разі порушуються конституційні права людини на житло, на достатній життєвий рівень (статті 47, 48 Конституції України), право на користування мінімальними нормами житлово-комунальних послуг, право одержувати вчасно та відповідної якості житлово-комунальні послуги (статті 15, 20 Закону України “Про житлово-комунальні послуги”). Одночасно, у таких випадках має місце порушення санітарно-технічнічних вимог проживання людей у жилих приміщеннях, які встановлені на виконання статті 50 Житлового Кодексу.

З огляду на тлумачення права на достатній життєвий рівень позитивною тенденцією в постановах Кабміну є припис правил користування електричною енергією про необхідність постачальника пересвідчитись у платоспроможності користувача та поява у 2007 році відсилочної норми про існування певних категорій споживачів, яких заборонено відключати від теплопостачання.

До питання фіксації апеляційних судових засідань у кримінальному судочинстві

В Харківській області в апеляційному суді склалась практика відмови заявникам у клопотаннях про технічну фіксацію судових засідань та ведення протоколу у справах при розгляді апеляцій на постанови районних судів постанову про відмову в порушенні кримінальної справи, про порушення кримінальної справи, про закриття кримінальної справи, про застосування санкцій (взяття під варту, продовження строків тримання під вартою, обшук, направлення на стаціонарну експертизу, тимчасовий арест, екстрадиційний арест: статті 52-5, 165-2, 165-3, 177, 205, 462, 463 КПК).

Постановляючи свої рішення, судді мотивують свої дії тим, що на підставі статті 382 КПК «*Апеляційна перевірка судових рішень, зазначених у частині другій статті 347 цього кодексу, здійснюється з додержанням вимог цієї глави. При перевірці цих рішень судове слідство не провадиться*», а на підставі частини 9 статті 362 КПК «*Протокол судового засідання та фіксація технічними засобами перебігу судового процесу в апеляційному суді ведуться у випадку проведення ним судового слідства*». В зв’язку з чим, при перевірці рішень зазначених у частині другій статті 347 КПК фіксація технічними засобами не проводиться. Це – помилковий висновок.

Так, припустимо, що «судове слідство» - це подія А.

«Протокол судового засідання та фіксація технічними засобами перебігу судового процесу ведуться» - це подія В.

Так, за законами логіки, якщо із А слідує В, то із події «не А» може слідувати подія «не В», а може слідувати і подія «В». Тобто, якщо судове слідство не проводиться, то це не означає, що протокол судового засідання та фіксація технічними засобами перебігу судового процесу не ведуться.

На думку автора, будь-який судовий процес, у тому числі й розгляд скарг на постанову про відмову в порушенні кримінальної справи, оскарження дій слідчого, прокурора при розгляді заяви про злочин повинні фіксуватися технічними засобами, що випливає із статті 129 Конституції України, якою передбачено, що «*Судді при здійсненні правосуддя незалежні і підкоряються лише закону.*

Судочинство проводиться суддею одноособово, колегією суддів чи судом присяжних.

Основними засадами судочинства є: …

7) гласність судового процесу та його повне фіксування технічними засобами; …» та статті 8 конституції України передбачає, що «*В Україні визнається і діє принцип верховенства права.*

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції України є нормами прямої дії…».

Недодержання порядку фіксації судового процесу, ведення протоколу повинно вважатись суттєвим порушенням норм процесуального права з обов'язковим скасуванням судового рішення.

Школьное меню как инструмент вредительства здоровью детям

Представителями власти в Украине умышленно создана такая ценовая политика, что продукты, содержащие много витаминов, микроэлементов, белков стоят очень дорого. Это сделано для того, чтобы подорвать здоровье жителей Украины и побыстрее уничтожить население. Рассмотрим как эта политика осуществляется в школах.

Вот типичное меню в школе во время «независимости» Украины в 2009 году в одной из школ Харьковской области. Средняя продолжительность учебы в школе составляет около 6 часов: с 8.00 до 14.00.

Школьное меню во время «независимости» Украины, 2009 год

	белки	жиры	углев	ккал	кальц	фосфор	желе зо	А	В1	С	цена
Завтрак											
Булка-плюшка	* 2										0,5
Мука, 66,8 г.	6,24	0,68	46,7	223,8	19,4	88,2	1,33	-	20,0*	-	
*Яйцо, 0,17 шт.(40 г. *0,17)*	0,72	0,68	0,03	59,5	28,4	77,4	1,29	559	60,2	-	
Сахар, 14 г.			13,8	56,8							
Маргарин, 8 г.	0,04	6,4	0,03	58,9							
Дрожжи, 2 г.											
Соль, 0,006 г.											
чай											0,14
Сахар, 15 г.			14,8	60,8							
Заварка, 0,005 г.											
Обед											
Суп картофельный с рисом, выход – 250 г.											0,12
Картофель, 75 г.	0,79	-	10,7	47,0	7,35	25,9	0,33	-	56,3	5625	
Крупа, 10 г.	0,64	0,09	7,20	33,0	0,9	9,6	0,09	-	ок. 20	-	
Морковь, 10 г.	0,09	-	0,63	2,94	4,8	12,4	0,05	р/с, 85 - 765	0 – 5,1	0 – 425,0	
Лук репчатый, 10 г.	0,18	-	0,80	4,03	2,9	12,3	0,04	-	-	900	
Масло слив., 2,5 г.	0,01	1,98	0,01	18,5	0,38	0,43	0,005	15	-	-	
Рыба хек, жаренная, 55 г.,											1,59
Рыба, хек, 59,33 г.	(10) ок. 5,9	(3) ок. 1,78	-	(80) ок. 47,5	(20) ок. 11,9	(100) ок. 59,3	(0,4) ок. 0,24	-	(12) ок. 7,12	-	
Мука, 3,33 г.	0,31	0,03	2,33	11,2	0,97	4,40	0,07	-	1,0	-	
Масло раст. 3,33 г.											
Масло слив., 5 г.	0,02	3,96	0,02	37,0	0,76	0,86	0,01	30	-	-	
Картофельное пюре, 100 г.											
Картофель, 114 г.	1,20	-	16,26	71,4	11,2	39,4	0,50	-	85,6	8550	
Молоко, 15,8 г.	вода										
Масло слив., 3,5 г.	0,01	2,77	0,01	25,9	0,53	0,60	0,007	21	-	-	
Салат со свежей капусты, 50 г.											0,05
Капуста, 49,3 г.	0,57	-	1,78	9,6	21,3	13,8	0,20	-	23,7	11832	
Масло раст., 2,5 г.											
Сахар, 2,5 г.			2,46	10,1							
Лимонная кисл., 0,0015 г.											
Хлеб 60 г.											0,15

Мука, 45,45 г.	4,24	0,46	31,8	152,3	13,2	60,0	0,90	-	13,6	-	
Дрожжи, 0,009 г.									0,45		
Соль, 0,009 г.											
Сок фруктовый, мультивитаминный, 100 г.					(10) ок. 4,0	(15) ок. 6,0	(0,4) ок. 0,16	(400) ок. 160	-	(5000) ок. 2000	0,58
полдник											
Мясо (куриное) отв., 25 г.	3,8	0,95	0,22	25,3	(17) ок. 4,25	(200) ок. 50	(0,8) ок. 0,2	5,0	47,5	-	
Салат с капустой	0,57	-	4,24	19,7	21,3	13,8	0,2	-	23,7	11832	
Сметанник											
Сметана, 33,8 г.											
Сахар, 22 г.											
Какао, 4 г.											
Мука, 32,2 г.											
Чай, 200 г.			14,8	60,8							
плюшка											
Итого	32,33	39,6	229,2	1435	153,5	474,4	5,62	875	359,2	40739	
Реальная пропорц	1:	1,22	7,1		1:	3,1	0,037	0,0057	0,002 3	0,265	
Научн. обосн. пропорц	1	1	4		1:	1,88	0,019	0,0025	0,002 5	0,6 – 1,2	
По сравнению с научно обосн. нормой						165%	193%	228%	94%	44% - 22%	
По сравнению с дневной потребностью					19%	32%	37%	43%	18%	81% - 41%	
Если предположить пропорц потребление	67%	83%	121%	100%	34%	57%	66%	77%	32%	145% - 73%	

Школьное меню в «Советское время», 1985 год

	белки	жиры	углев	ккал	кальц	фосфор	желе зо	А	В1	С	цена
Завтрак											
№ 63/3 Салат из сырых овощей со сметаной – 80/20 г.											
Помидоры свежие – 40 г.,	0,30	-	1,23	6,28	3,8	9,12	0,30	760	-	15200	
Огурцы свежие – 30 г.,	0,22	-	0,55	3,15	3,9	7,8	0,09	-	-	1350	
Лук зелены или лук репчатый – 10 г.	0,18	-	0,80	4,03	2,9	12,3	0,04	-	-	900	
Сметана – 20 г.	0,58	5,0	0,49	ок. 52	17,2	13,4	0,04	60	10	-	
Гуляш говяжий с пшенной кашей 25 (мяса) /25(подливы) /115 (каша)											
Говядина, 39,5 г.	5,93	2,95	-	51,7	-	65,6	-	7,9	75,1	-	
Масло раст., 2,5 г.											
Лук, 5 г.	0,09	-	0,4	2,02	1,45	6,15	0,02	-	-	450	
Томатное пюре, 4 г.	0,03	-	0,12	0,63	0,38	0,91	0,03	76,0	-	1520	
Мука, 1 г.	0,09	0,01	0,70	3,35	0,29	1,32	0,02	-	0,30	-	
Каша, 115 г.	(6) ок. 6,9	(1), ок. 1,15	(60) ок. 69	(310) ок. 356,5	(20) ок. 23	(200) ок. 230	(1,5) ок. 1,73	-	(200) ок. 230	-	
Хлеб, 40 г.,	***2,83***	***0,31***	***21,2***	***101,9***	***8,8***	***40,0***	***0,6***	***-***	***9,07***	***-***	
Молоко, 200 г.	6,52	7,04	8,82	128,4	230	174	0,3	100	100	2000	
Обед											
Салат из свежей капусты с морковью и яйцом – 100/10											
Капуста белокочання свежая – 71 г	0,82		2,56	13,8	30,7	19,9	0,29	-	34,1	17040	
Сахар – 5 г.			4,92	20,2							

Масло раст – 5 г										
Яйцо, 10 г.	1,06	1,00	0,04	87,5	41,8	113,8	1,90	822	88,5	-
Морковь, 19 г.?	0,17	-	0,63	5,59	9,1	23,6	0,10	162 - 1454	0 – 9,7	0 - 808
Суп крестьянский с перловой крупой – 250 г.										
Капуста свежая – 30 г.,	0,35	-	1,08	5,8	13,0	8,4	0,12	-	14,4	7200
Картофель – 25 г.,	0,26	-	3,57	15,7	2,45	8,63	0,11	-	18,8	1875
Крупа – 10 г.,	0,62	0,11	6,71	31,0	(20) ок. 2	(200) ок. 20	(2) ок. 0,2	-	29,9	-
Морковь – 10 г.,	0,09	-	0,33	2,94	4,79	12,4	0,53	85 - 765	0 – 5,1	0 - 425
Лук репчатый – 10 г.,	0,18	-	0,80	4,03	2,9	12,3	0,04	-	-	900
Масло сливочное – 5 г	0,02	3,96	0,02	37,0	0,76	0,86	0,01	30	-	-
Перец фаршированный мясом – 75/25										
Перец – 65 г.										
Говядина – 40 г,	6,0	3,0	-	52	-	67	-	8	76	
Рис – 5 г.	0,32	0,05	3,6	16,5	0,45	4,8	0,05	-	ок. 10	-
Лук репчатый – 9 г.	0,16	-	0,72	3,6	2,6	11,1	0,04	-	-	810
Масло раст. – 6 г.										
Кисель из свежих слив – 200,										
Сливы – 30 г.,	0,16	-	3,4	14,6	5,1	8,1	0,15	27	-	1350
Сахар – 20 г.,			19,7	81,1						
Крахмал – 8 г,										
Хлеб – 40 г.	То же									
Полдник										
Арбуз – 100 г.	(1)		(10)	(50)				-	-	5950
Рогалик из муки высшего сорта – 75 г.	5,25	5,82	45,4	299	35,9	124,2	1,97	419	60	-
Итого	42,9	30,7	228	1552	452,1	1035,7	9,28	2557	765,2	56545
Реальная пропорция	1:	0,72:	5,3		1:	2,29	0,021	0,0057	0,0017	0,125
По сравнению с независимостью	132%	78%	99%	108%	294%	218%	165%	292%	213%	139%
По сравнению с научно обосн. нормой						122%	108%	226%	67%	21% – 10%
По сравнению с дневной потребностью					57%	69%	61%	128%	38%	113% - 57%
Если предположить пропорц потребление	90%	64%	120%	100%	102%	124%	109%	229%	68%	202% - 102%

Научно обоснованным является потребление пищи при таком соотношении: белки – 85 г., жиры – 85 г., углеводы – 340 г. в сутки для детей. Из сравнительных данных 1985 и 2008 годов мы видим, что при той же калорийности меню во время «независимости» кальция детям дают в три раза меньше, фосфора – в 2,2 раза меньше, железа – в 1,7 раза меньше, витамина А – в три раза меньше, витамина В1 – в 2,1 раза меньше, витамина С – в 1,4 раза меньше. При этом, в абсолютном выражении, если предположить

пропорциональное распределение потребляемых веществ в школе и дома, дети обеспечиваются кальцием и витамином В1 – на уровне 1/3 от нормы, остальными микроэлементами и витаминами – на уровне ½ от нормы, а белками – на уровне 2/3 от нормы. Во время «независимости» сохранение калорийности питания производится за счет увеличения количества жиров при уменьшении потребления белков. Пропорция белки : жиры : углеводы составляет 1 : 1,22 : 7,1 вместо 1 : 1 : 4. При этом, в Советское время эта пропорция составляла 1 : 0,72 : 5,3, а микроэлементами и витаминами дети были обеспечены на 100% уровне, а по некоторым показателям и в 2 раза выше нормы.

Детям во время их роста не дают кальция, чтобы нарушалась костно-мышечная система, и во время учебы не дают витамина В1, нехватка которого приводит к повышенной утомляемости, невнимательности. То есть все делается для того, чтобы не только ухудшить здоровье детей, но и снизить эффективность обучения.

Стоимость завтрака, обеда, полдника Украине – 3,13 грн., при этом в день в кассу сдается около 300 грн. В школе 50 бесплатников и 150 чел. питается за деньги. Если ученики приобретали полностью меню, то в кассу поступало бы 3,13 * 200 = 626 грн., то есть реальное потребление среди старшеклассников продуктов питания составляет около 50 – 60% от того, что рекомендует школьникам Кабмни. Таким образом, цифры, характеризующие питание являются еще более ужасающими. И это одна из образцовых школ по питанию. В других школах, как правило, при количестве 1800 человек, из которых 600 получают только бесплатный обет от государства, а из 1200 школьников покупают обеды около 70 чел.

Стоимость завтрака, обеда, полдника в «Советское время» – 0,75 грн. При этом молоко и хлеб были бесплатные. Также в школах был бесплатный витаминный стол, который состоял из салата из моркови с сахаром, свеклы с растительным маслом, винегрета. , хлеб, колхозы давали бесплатно абрикосы, яблоки. Колхозы давали картошку, капусту, муку бесплатно за «отработку». При количестве детей в среднем около 360 чел. в кассу столовой сдавалось – 130 руб., а в кассу буфета – 75 руб. Сейчас количество детей в школах уменьшилось в два раза.

То есть, власть уничтожает детей пряма с детства. И это – целенаправленная политика.

Шкуродерство над ветеранами труда и инвалидами со стороны водителей автобусов и «маршруток» в Балаклейском районе

В соответствии с действующим законодательством Украины ветераны труда, инвалиды 1, 2, 3 групп имеют право бесплатного проезда в городском пригородном транспорте. В Балаклейском районе так уж исторически сложилось, что законы Украины не действуют. До 2006 года и транспорт ходил не регулярно. Но после того, как группа жителей Балаклеи обратилась в прокуратуру Балаклейского района по выявленным нарушениям (нарушение графика движения, требования оплаты бесплатного проезда и пр.) ситуация немного изменилась. За невыполнение графика рейса водителю автобуса ЛАЗ-695 Мусикня П.Р. приказом по ООО «Автотранс - Балаклея» было объявлен выговор. С тех пор автобусы стали ходить регулярно. Однако бесплатный проезд не был введен, как это требует закон. Между жителями Балаклеи и органами власти состоялась обширная переписка: было направлено около 30 обращений, по результатам которых Территориальное управление Главной государственной инспекции на автомобильном транспорте (пр. Гагарина, 129, г. Харьков – 61035) дважды накладывала санкции за нарушение требований закона об обеспечении бесплатного проезда, Балаклейская межрайонная государственная налоговая инспекция в Харьковской области дважды привлекала к административной ответственности сотрудников автотранспортного предприятия за не выдачу билетов на проезд, что является нарушением правил ведения обязательных учетных операций, Харьковское областное управление защиты прав потребителей установлены нарушения в части отсутствия необходимой для пассажиров информации (заявители обращались по поводу отсутствия информации о стоимости проезда, о категориях льготников, о маршруте и графика движения), совершение посадки пассажиров через передние двери, не проведение государственной поверки спидометра и привлекла заместителя директора предприятия Левченко С.П. к административной ответственности в виде штрафа. Харьковское областное территориальное управление

Антимонопольного комитета Украины (пл. Свободы, 5, Госпром, 6 подъезд, 1 этаж, г. Харьков – 61200), установил, что Балаклейское автотранспортное предприятие злоупотребляет своим монопольным положением на рынке пассажирских перевозок, а именно завышает стоимость проезда в автобусах, которые движутся в общем режиме и режиме маршрутного такси (так называемые в народе «машинки» или «маршрутки»), наложил штрафные санкции и обязал снизить проезд до экономически обоснованных цен в 20-дневный срок (решение от 23.08.2006), Государственная инспекция по контролю за ценами установила (решение от 14.09.2006), что стоимость в автобусах «ТОВ – Райбольница», «Дружба – Райбольница», «Кольцевой» завышена на 25 копеек, и должна составлять не более 50 копеек (вместо 75 коп.). Инспекция наложила штраф на ООО «Автотранс – Балаклея». Все помнят понижение стоимости проезда в маршрутках на 10 копеек, но не знают с чем это было связано, потому что районная газета «Вісті Балаклійщини» изменила заметку об этих событиях до такой степени, что ее автор отказался от публикации её в «отредактированном» виде.

Факты наложения штрафов и бездействия автотранспортного предприятия говорят о том в рамках нынешней системы руководству выгодно нарушать законы, чем соблюдать их.

Жители Балаклеи считают, что стоимость проезда 1,40 грн. тоже является завышенной. Антимонопольный комитет повторно привлек к ответственности перевозчика за не выполнение требований АМКУ. Стоимость проезда на автобус в размере 75 копеек не была снижена. Ряд жителей обратились в прокуратуру по этому поводу, однако получили ответ о том, что по результатам проведенной проверки комиссией, в состав которой входил заместитель мера Балаклеи, было установлено, что водители автобусов продавали билеты по 50 копеек. Не согласившись с ответом, жители подали заявление в прокуратуру области по признакам коррупционных действий (предоставление неправдивой информации), но получили отказ. Следует отметить, что были многочисленные обращения в милицию и прокуратуру для проверки предположения о том, что сотрудники автотранспортного предприятия не выдают билеты для того, чтобы скрыть размер выручки, уклониться от уплаты налогов, объявить о том, что они не могут возить льготников и являются убыточными, в связи с чем потребовать увеличение финансирования из местного бюджета расходов их предприятия. Кроме того, по мнению ряда жителей, общественным интересам, а также здоровью пенсионеров и инвалидов причинен вред из-за того, что льготники отдают за проезд те деньги, которые они приберегли для себя на еду. Органы прокуратуры несколько раз отменяли постановления об отказе в возбуждении уголовного дела, направляли материалы на дополнительную проверку, в связи с чем были выявлены вышеуказанные нарушения. В том числе, контрольно-ревизионное управление установило факт не правильного финансирование из государственного бюджета предприятия ООО «Автотранс – Балаклея» и вернула деньги в казну. Из письма КРУ следует, что около 40 % от количества пассажиров составляют льготники. Но откуда им взяться, если почти все платят за проезд? Требования государственных органов об установлении в автобусах табличек о стоимости проезда и категории льготников не были выполнены, что может служить основанием для предположения о том, что дирекция заинтересована в том, чтобы не сообщать общественности о том, что бесплатный проезд должен предоставляться ветеранам труда и инвалидам. И не желает сообщать о том, что проезд составляет 50 копеек, чтобы люди не требовали оплаты за проезд по разумным тарифам. Об этом также сообщалось в органы прокуратуры, но все время были отказные материалы. Ни прокурор Балаклейского района Корсун, ни Автотрансинспекция не обратились с предписанием обеспечить бесплатный проезд ветеранам труда и инвалидам. Для них закон не действует. Хотя пунктом 12 статьи 7 Закона Украины «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку» четко установлено, что «*Ветеранам праці надаються такі пільги:… безплатний проїзд всіма видами міського пасажирського транспорту (за винятком таксі), автомобільним транспортом загального користування (за винятком таксі) в сільскій місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських маршрутів в межах області (Республіка Крим) за місцем проживання*», а Законом Украины «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» также предусмотрено, что «*Інваліди, діти-інваліди та особи, які супроводжують інвалідів першої групи або дітей-інвалідів (не більше одного супроводжуючого) мають право на безплатний проїзд*

у пасажирському міському транспорті (крім метрополітену і таксі), а також всіма видами приміського транспорту… Пільгове перевезення інвалідів здійснюють усі підприємства транспорту незалежно від форми власності та підпорядкування відповідно до Закону України "Про транспорт"».

Теперь каждый может убедиться в том, что означает «демократия», «правовое государство» и «свобода слова» для власть - и капитал имущих. Но из этого не следует, что нужно «сидеть, сложа руки». Надо действовать, ибо от нашей гражданской позиции зависит объем наших прав и свобод.

О нарушении статьи 34 Конституции Украины «о праве человека на свободу слова и защиту национальной безопасности в информационной сфере»

Дело о вине Сталина и др. в голодоморе 1932 – 1933.

Служба безопасности Украины возбудила уголовное дело по факту геноцида 1932 – 1933 годов. Данное дело является политическим. Оно имеет цель – дискредитировать коммунистов и советский строй. Данное дело нарушает статью 58 Конституции Украины, согласно которой «*Законы и иные нормативно-правовые акты не имеют обратного действия во времени, кроме случаев, когда они смягчают или отменяют ответственность*». В 1932 – 1933 годах не было понятия преступления «геноцид» и сам этот термин в Уголовном Кодексе Украины появился недавно. Согласно УК, уголовное дело подлежит закрытию в отношении умершего человека. 13 января 2010 года Апелляционный суд г. Киева вынес решение и признал генерального секретаря Центрального комитета Всесоюзной коммунистической партии большевиков (ЦК ВКП(б)) Иосифа Сталина (Джугашвили), члена ЦК ВКП(б), председателя Совета народных комиссаров (СССР) Вячеслава Молотова (Скрябина), секретаря ЦК ВКП(б) Лазаря Кагановича и Павла Постышева, члена ЦК ВКП(б), генерального секретаря ЦК Коммунистической партии большевиков Украины (КП(б)У) Станислава Косиора, члена ЦК ВКП(б), председателя Совета народных комиссаров УССР Власа Чубаря и члена ЦК ВКП(б), второго секретаря ЦК КП(б) У Менделя Хатаевича виновными в организации в 1932-1933 годах на территории УССР геноцида украинской национальной группы, то есть искусственного создания жизненных условий, рассчитанных на ее частичное физическое уничтожение. Суд постановил закрыть уголовное дело в связи с их смертью. Данное решение суда, а также обвинительное заключение СБУ противоречит нормам УПК и грубо нарушает права человека, так как эти лица были лишены права на представительство своих интересов в правоохранительных органах и в суде. Было нарушено право на судебную защиту, что является преступлением со стороны судей, прокуроров и эсбэушников. Кроме того, данное решение суда и СБУ угрожает национальной безопасности Украины в информационной сфере, так как первые руководители СССР и УССР являются настоящими героями нашей страны, потому что благодаря им в 1930-х годах был наибольший прирост объемов производства как в промышленности, так и в сельском хозяйстве. Темпы прироста населения в те года также были рекордными. Такое социально-экономическое и демографическое развитие Украины в 1930-х годах кардинально отличается от современной ситуации: уничтожение промышленности и АПК, сокращение население, что является не историческим этапом развития Украины, а закономерным следствием преступной политики первых лиц государства, которая имеет все признаки геноцида в Украине.

Я. Карачевцев, зам. председателя юркомиссии

Жертви голодомору 1932 – 1933 це ті, хто помер своєю смертю?

У книзі Харківської обладміністрації до померлих від голоду віднесли тих, хто вмер від старості, від хвороб: тифу, туберкульозу, застуди, скарлатини, психічних розладів, та зовнішніх причин: забитих градом та інш. щоб хоч як-то виссати із пальців уявних жертв голодомору

16.09.2009 перебуваючи у Києві, я по дорозі до Києво-Печерської Лаври проходив повз якоїсь незрозумілої стели. Як виявилось – це був музей жертв голодоморів. Про який

я дізнався в цей день. В цьому музеї я вперше побачив книгу під назвою «Національна книга пам*яті жертв голодомору 1932 – 1933 років в Україні, Харківська область», яка підписана до друку 12.11.2008, видана накладом 1500 прим. обсягом 128 умовн. друк. арк., видана ТОВ «Фоліо», ТОВ «Видавництво Фоліо». 1023 стор. альбомного формату.

В цій книзі у спеціальному розділі «мартиролог» (мартиролог - У церковній літературі – збірка оповідань про християнських мучеників. || , Перелік осіб, що постраждали, були замучені, або перелік страждань і мук, що їх хтось пережив) вміщені призвіща, ім*я та ім*я по баткові тих, хто начебто є жертвами голодомору, організованого більшовиками в Україні.

Але при детальному вивченні матеріалів цієї книги, вбачається, що до померлих від голоду віднесли тих, хто вмер від старості, від хвороб: тифу, туберкульозу, застуди, скарлатини, психічних розладів, та зовнішніх причин: забитих градом та інш. Очевидно, що такі дії Українського Інституту Національної пам*яті, Харківської обласної адміністрації в особі Ющенко Я.П. та інших членів редакційної колегії, Голови ХОДА Арсена Авакова, Головного редактора Н.Є. Фоміна та інш. є незаконними, вчинені з метою маніпулювати суспільною свідомістю. В зв*язку з чим витрати коштів Харківської обласної державної адміністрації на видання книги «Національна книга пам*яті жертв голодомору 1932 – 1933 років в Україні, Харківська область» є незаконними, так як ця книга містить сфальсифіковані відомості про начебто загиблих від голодомору 1932-1933 років. Тому вважаю, що в діях вищевказаних осіб можуть бути ознаки злочину: зловживання владою та службовим становищем (ст. 365 КК), не цільове використання бюджетних коштів (ст. 210 КК).

На мою думку, для того щоб визначити кількість померлих від голоду, треба було скласти таблиці померлих в 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 роках та шляхом віднімання середньої величини померлих осіб у цих роках можна встановити приблизну кількість сплеску росту смертності. При цьому треба також врахувати, що в 1932 – 1933 роках була епідемія інфекційного захворювання – тифу, що також призвело до збільшення смертності.

Відомо, щоб хоч як-то довести цифру у 3,2 млн. осіб відомий «захисник голодомору» проф. С. Кульчицький додає до вмерлих приріст населення, а такі як М. Махінчук до цієї цифри додає і кількість великої рогатої худоби, забитої для вжитку, щоб хоч як довести цифру до 6 млн., про яких говорив президент Л.Д. Кучма, або навіть і до 12 млн. які ввижаються запеклим націоналістам (http://h.ua/story/251899/).

Ярослав Карачевцев

О нарушении статьи 55 Конституции Украины «о праве человека на судебную защиту»

За просьбу выдать решение суда или материалы дела на ознкомление в Харькове привлекают к административной ответственности

Дело «Судья Шмадченко против гражданки Дорошко»

Жители Украины думают, что свои права можно защитить в суде. Но это не так. Как правило, судьи сами активно нарушают законы, противодействуя восстановлению нарушенных прав человека. В арсенале судей большой набор методов противодействия законопослушным гражданам. Это – проведение заседаний в отсутствии истцов (секретарь говорит, что якобы она неоднократно объявляла о рассмотрении дела, звала участников, но никто не пришел, хотя на самом деле заявители сидели под дверью и ожидали своего вызова в заседание). Еще один способ – вынесение немотивированных решений. Все доводы истца (или ответчика) судом игнорируются, как будто вы о них ничего не говорили. В результате принимается решение нужное суду. Используется судами и объявление надуманных замечаний, чтобы сторону по делу можно было вывести из зала. Практикуются и дела о привлечении а административной ответственности для того, чтобы запугать граждан. Так, в 2009 году судья Киевского районного суда Шмадченко С.И. не выдавала для ознакомления материалы дела заявителям по делу Гонтарь Н.П. и ее представителю Дорошко О.Е. после их настойчивых просьб выдать дело, судья инициировала в отношении Дорошко дело о

привлечении последней к ответственности за неуважение к суду, хотя на самом деле, это было проявление неуважения суда по отношению к человеку. Так, в протоколе об административном правонарушении, который был составлен секретарем Молодико С.В., указано, что «*Дорошко О.Е., проявляя неуважение к суду, начала кричать, поясняя что уже 2 часа ждет, чтобы ознакомиться с материалами дела. На сделанное судьей замечание Дорошко О.Е. не отреагировала, продолжала кричать и требовать, чтобы ей дали для ознакомления материалы дела*». Вот так выполняется инструкция об ознакомлении с делом, согласно которой дела выдаются по первому требованию.

Вкратце суть дела, по которому Гонтарь Н.П. и Дорошко О.Е. обратились в суд для защиты своих прав такова.

Согласно заявлению в прокуратуры от Гонтарь Н.П. 1 мая 2009 г. на первомайской демонстрации Начальник городского управления общественной безопасности полковник милиции Жеребцов нанес два удара Гонтарь Н.П., в результате чего она натолкнулась на обломок флага, которым неизвестный мужчина пытался нанести ей удары. От ударов Жеребцова у Гонтарь Н.П. врачи зафиксировали ушиб грудной клетки, а от удара неизвестного мужчины: панкреатит, ЖКБ, холецистит, ушиб стенки живота. В общей сложности Гонтарь Н.П. пробыла на непрерывном больничном 2,5 месяца. Свидетелем этих событий была Дорошко О.Е. По заявлению Гонтарь Н.П. и Дорошко О.Е. в правоохранительных органах было открыто два дела: 1) по неизвестному мужчине и женщине, - организаторов конфликта, 2) по полковнику милиции Жеребцову. Хотя эти два дела необходимо объединить в одно, так как они взаимосвязаны, даже не взирая на решение апелляционного суда об этом, эти дела до сих пор не объединены. В июле – августе судья Шмадченко С.И. рассматривала жалобу Гонтарь Н.П. на постановление об отказе в возбуждении уголовного дела относительного неизвестных мужчины и женщины. Судья Шмадченко до своей судебной должности работала следователем милиции, поэтому у нее проявился корпоративный и профессиональный (ведомственный) интерес как бывшей коллеги в защите полковника милиции Жеребцова и в исходе дела на его стороне.

6 августа 2009 г. судья Шмадченко и ее секретарь противодействовали Гонтарь Н.П и Дорошко О.Е. (представителю Гонтарь Н.П.) в ознакомлении с материалами дела, не выдавали его. Когда Дорошко О.Е. попросила судью Шмадченко предоставить материалы дела для ознакомления, судья стала толкать Дорошко, хватать ее за руки, а Дорошко кричать от боли.

21 декабря 2009 года Судья Киевского района г. Харькова Зуб Г.А., рассмотрев административный материал в отношении Дорошко Ольги Евгеньевны, по ст. 185-3 ч. 1 КУобАП, признал ее виновной в совершенном правонарушении.

Решение суда является, очевидно, незаконным, так как протокол об административном правонарушении составлялся в отсутствии Дорошко О.Е., фамилии свидетелей указаны не были. Свидетели – работники суда, которые не присутствовали при указанных событиях, дали лживые показания, что они присутствовали во время конфликта. А судья Зуб отклонил свидетельские показания Гонтарь Н.П. как заинтересованного лица.

Недавно выяснилось, что те же секретарь Киевского районного суда Молодико С.В. и судья Зуб Г.А. привлекли к административной ответственности за неуважение к суду молодую юристку, члена Хельсинской правозащитной организации, которая просила выдать ей решение суда по ее делу против горисполкома.

Я. Карачевцев

За жилищно-коммунальные долги должны платить органы власти

В 2009 году «Харьковгоргаз» подал иск в суд к Веренцовой Марии Ивановне и ее сыновьям о взыскании задолженности за потребленный варочный газ. Иск приняла к производству судья Киевского районного суда Бородина Н.М. Интересы Веренцовой М.И. стал защищать правозащитник Ярослав Карачевцев, известный как организатор судебного процесса над геноцидом 1991 – 2009 годов в Украине.

Судебное заседание состоялось 28 мая 2009 года. Позиция правозащитников следующая. Основанием для взыскания задолженности является наличие вины ответчиков (статья 1166 Гражданского Кодекса Украины). В соответствие с Постановлением пленума Верховного суда Украины от 21 декабря 1990 года № 9 «О

практике применения судами процессуального законодательства при рассмотрении гражданских дел по первой инстанции» «Выяснению и проверке доказательствами подлежат причины и условия, которые привели к возникновению спора». Веренцова М.И. и ее сыновья в сформированной задолженности не виноваты, так как Мария Ивановна находится на пенсии, а ее сыновья тяжело болеют, в связи с чем не могут работать. Ярослав Карачевцев пояснил, что долги у Веренцовой М.И. образовались потому, что она не может платить за жилищно-коммунальные услуги. Это связано с тем, что с 1991 года покупательная способность ее доходов стала уменьшаться. В советское время она могла на свою пенсию оплачивать услуги, а сейчас не может. Таким образом вина в образовавшейся задолженности лежит на государстве, так как Украина нарушает Международный пакт об экономических, социальных и культурных правах, в соответствии с которым каждый имеет право на достаточный жизненный уровень и на неуклонное улучшение условий жизни, а в соответствии с Декларацией социального прогресса и развития быстрое увеличение национального дохода и богатства и их справедливое распределение должны быть в центре деятельности каждого государства и правительства.

Вина в образовавшейся задолженности лежит на Кабинете Министров Украины, так как КМУ для получения займов от МВФ принял в 1992 году «Программу экономических реформ и политики Украины», в которой был цинично запланирован инфляционный грабеж населения. В разделе «Политика доходов, ограничение и регулирование заработной платы» был предусмотрен механизм обнищания населения: «Суммы индексируемых доходов устанавливаются на уровне не более 60 – 70 процентов от суммы повышения розничных цен на товары и услуги (Газета «Правда Украины», 23.04.1992).

Ярослав Карачевцев пояснял в суде, что причиной ухудшения жизненного уровн Веренцовой М.И., что стало причинами невозможности заплатить за коммунальные услуги, что исключает наличие ее вины в появлении долга перед «Харьковгоргазом» являются:

1. обесценивание и замораживание вкладов вкладчиков сбербанка СССР
2. инфляция как способ присвоения денег путем искусственного обесценивания валюты. Виноват Нацбанк, который по Конституции Украины отвечает за стабильность гривны
3. расхищение и уничтожение общенародной собственности: с 1991 года первые лица Украины причинили вред экономике страны по абсолютным показателям более чем в сто раз больше, чем это сделали фашисты во время Великой Отечественной войны 1941 - 1945 годов, в связи с чем в бюджет меньше средств, что приводит к снижению объемов зарплат, пенсий, пособий и пр.
4. Вывоз денежных средств в оффшоры. Лишь в оффшорный Кипр и Барбадос в 2007 году из Украины было вывезено около 8 миллиардов долларов. За один год Украина потеряла столько, сколько получила за все годы приватизации. К примеру, в США оффшоры запрещены законом. За несанкционированный вывоз более 20 тыс. $ - наказание электрический стул. Виновата Верховная Рада Украины, которая не запретила вывоз денег в оффшоры.
5. Получение займов от МВФ и других международных структур, что приводит к вымыванию валюты из государства, так как необходимо выплачивать огромные проценты. Виновата Верховная Рада Украины, которая берет займы.
6. Приватизация как способ присвоения общенародной собственности. При созданной системе налогообложения приватизация является антинародной, так как громадная часть прибыли поступает в руки новоявленный владельцев, в связи с чем бюджет страны уменьшается, уменьшаются и расходы на социальные выплаты, в связи с чем пенсия Веренцовой М.И. обесценилась. Виновата Верховная Рада, так как она отвечает за закон о приватизации и законы о налогообложении.
7. Тенизация экономики. В 1994 году 40 % ВВП производилось теневой экономикой, а в 1996 году этот показатель достиг 60 %. Это привело к тому, что налоги не поступают в бюджет, в результате чего происходит снижение жизненного уровня населения. Виновата налоговая администрация и милиция, которые бездействуют.
8. Инструментом снижения жизненного уровня населения Украины, в том числе Веренцовых в 1991 – 2009 годах в Украине является долларизация экономики –

разрешение свободного хождения доллара и других валют в Украине. Доллар ничем не обеспечивается. Поэтому прибыль американского правительства от продажи доллара (сеньерный доход) составляет разницу между номинальной стоимостью доллара и себестоимостью его изготовления.

9. Инструментом снижения жизненного уровня населения Украины, в том числе Веренцовых является уничтожение АПК. Указ президента Кучмы Л.Д. о ликвидации КСП привел к краху на селе.

10. Инструментом снижения жизненного уровня населения Украины, в том числе Веренцовых является налоговая политика. Введение НДС приводит к искусственному удорожанию продукции. Вдобавок, НДС оплачивается не хозяином продукции, а покупателем. Рационально было ввести обложение налогом именно добавленную стоимость на каждом этапе переработки стоимости продукции (услуг), а не объем реализованной продукции. Наиболее эффективным является налог с прибыли. В Швеции он составляет 55 % от прибыли, что позволяет сделать бесплатным почти все: образование, охрану здоровья и пр.

И другие причины. Ярослав Карачевцев обратился с ходатайством к суду, чтобы привлечь к делу в качестве третьих лиц для выяснения их степени вины в сформировавшейся задолженности Верховную Раду Украины, Кабинет Министров Украины, Фонд госсобственности, Налоговую администрацию Украины. Но суд отказал в удовлетворении этого ходатайства, сославшись на то, что решение по делу не повлияет на права и обязанности этих органов власти. Ярослав Карачевцев повторно заявил ходатайство, обосновывая его тем, что решение суда является недостаточно мотивированным. Судья Бородина Н.М. не доказала, почему решение по делу не повлияет на органы власти, судья также не указала мотивы, исходя из которых она отклоняет доводы представителя ответчика, в связи с чем решение является незаконным. Он также пояснил, что предметом иска является выяснение степени вины Веренцовой М.И. и ее сыновей в сформированной задолженности. Если окажется, например, что степень вины Веренцовой М.И. составляет 5 %, то 95 % должны оплачивать органы власти, таким образом решение по делу повлияет на их права и обязанности. Ярослав Карачевцев просил суд исследовать его доводы и при отказе обосновать мотивы. Но судья вновь отказала в удовлетворении ходатайства, сославшись на то, что решение по делу не повлияет на права и обязанности этих органов власти. Тогда Ярослав Карачевцев попросил разъяснить решение суда. Почему, решение по делу не повлияет на органы власти, и почему отклонены его доводы. Однако судья Бородина Н.М. приняла определение и отказала в разъяснении своего решения, так как ГПК говорит о том, что может быть разъяснено только лишь решение по сути, а это промежуточное решение. Ярослав Карачевцев обратился с замечанием на действия председательствующего и пояснил, что ГПК утверждает о том, что любое решение суда может быть разъяснено, а не только решение по сути, в связи с чем в действиях судьи есть признаки правонарушения, предусмотренные Законом Украины «О борьбе с коррупцией», так как судья предоставила неправдивую информацию. Но судья вновь вынесла определение, мотивировав его тем, что она действовала в рамках закона. Тогда Ярослав Карачевцев заявил ходатайство об отводе судьи на том основании, что в деле необходимо установить степень вины Веренцовой М.И. Без вызова в судебное заседание органов власти невозможно установить степень вины Веренцовой М.И., таким образом суд является необъективным и желает взыскать задолженность в полном объеме с ответчиков. То есть суд – на стороне «Харьковгоргаза» и не является независимым, что является основанием для отвода. Во втором решении об отказе в вызове органов власти судья не мотивировала свои действия (как и в первом), таким образом она показала свою заинтересованность в исходе дела на стороне «Харьковгоргаза». Она также отказалась разъяснять решение суда, сославшись на не существующую норму закона и отклонила замечания голословным решением.

Судья Бородина Н.М. удалилась в совещательную комнату, после чего она вынесла определение и отказала в удовлетворении ходатайства об отводе, так как по ее мнению Ярослав Карачевцев заявил ходатайство об отводе, так как судья не удовлетворила его ходатайства, что не является причиной для отвода. Ярослав Карачевцев повторно заявил ходатайство об отводе, сославшись на то, что в нарушение законов о полном, всестороннем и объективном исследовании обстоятельств и доказательств судья не полно отобразила его доводы в своем определении, и

отобразила их так, что из них уже не следует вывод об отводе судьи. Таким образом, это решение говорит о том, что судья не является объективной, и она не на стороне ответчиков, а на стороне «Харьковгоргаза». Судья повторно отказала на том основании, так как якобы не предоставлено доказательств, что она не объективная и зависима. Все свои решения судья назвала такими, что не подлежат обжалованию. Дальнейшее заявление ходатайств и отводов является уже бессмысленной процедурой, так как реакция судьи понятна: это принятие голословных решений.

В заседании Ярослав Карачевцев обратился с заявлением о преступлении, сославшись на то, что Веренцова М.И. живет бедно, ее доходы ниже реального прожиточного минимума, в связи с удовлетворением исковых требований у нее станет меньше денежных средств на приобретение продуктов питания, в связи с чем ее здоровье ухудшиться, она станет дольше болеть, и преждевременно умрет, таким образом представители «Харьковгоргаза» готовят преступление против ее здоровья и здоровья ее сыновей. Но суд не принял во внимание его заявление, сославшись на то, что Ярослав Карачевцев, нарушает УПК и должен обращаться с таким заявление в милицию, а не в суд. Ярослав Карачевцев пояснил, что согласно УПК милиционер, прокурор, судья обязан принимать заявление о преступлении, даже если оно не в его компетенции и обязан посылать его по принадлежности. Однако судья эти пояснения отклонила. После постановки вопросов к представителю «Харьковгоргаза», многие из которых, что касались выяснения наличия вины Веренцовой М.И., ее материального положения, невозможности платить в связи с нехваткой денег на еду, наличия вины «Харьковгоргаза» в нарушениях законов снимались судьей. Ярослав Карачевцев просил судью мотивировать свои действия, но Бородина Н.М. пояснила, что она не обязана разъяснять свои действия, что по мнению правозащитников является незаконным явлением, так как любое действие должно быть мотивировано. После постановки вопросов заседание было перенесено на 30 июня на 16.30.

После суда представитель «Харьковгоргаза» в частной беседе сказала, что она работает в солидной организации, а Ярослав Карачевцев унижает ее. Но он ответил, что в его действиях нет ничего противозаконного, так как из-за предъявления исков жители Харькова морально страдают и голодают.

Ответчики по делу в дальнейшем планируют обратиться в Харьковский окружной административный суд к органам власти (Верховной Раде, Кабмину, НБУ, ФГС, и др.), которые виновны в том, что они не могут платить за жилищно-коммунальные услуги, в связи с чем у них сформировалась задолженность.

В то же время у харьковских правозащитников имеется юридическая практика, согласно которой при заявлении ответчиком подобных требований судьи делают все возможное, чтоб дело не рассматривалось. И оно закрывается либо по неявке истца, либо о нем просто «забывают».

Н. Светличный

Судьи Верховного Суда Украины нагло отказывают гражданам Украины в праве не правосудие

В последнее время суды Украины всех инстанций грубо попирают права человека, принимая незаконные, немотивированные решения. Участь жалоб та же, что и исков. Ваши доводы – игнорируются, замалчиваются судьями, а доводы ответчиков, имеющих отношение к власти или имеющих солидные денежные суммы, принимаются во внимание как достоверные и надлежащие. А Верховный Суд Украины вообще перестал принимать к рассмотрению кассационные жалобы большинства порядочных жителей Украины.

Так, 31.05.2010, гражданин Украины Бровко Раиса Емельяновна обратилась с кассацией в Верховный Суд Украины на решения Харьковского областного апелляционного суда (головуючий суддя Бобровський В.В., судді Шевченко Н.Ф., Кокоша В.В.) и решение Московского районного суда г. Харькова (суддя Яремчук В.І.).

Суть дела: Соболева Вера Федоровна еще при своей жизни 20.03.1999 составила договор пожизненного содержания на имя Зюбанова Олега Анатольевича. Но в последствии передумала (так как сосед Зюбанов О.А. за ней не ухаживал, за квартиру не платил), и решила завещать свою квартиру своей подруге Бровко Р.Е. Но у нотариуса выяснилось, что Соболева В.Ф. подписала не договор пожизненного содержания (который может быть расторгнут в любой момент), а договор дарения квартиры. Тогда же,

02.02.2003 она подала иск к ответчику Зюбанову Олегу Анатольевичу. 29.09.2004 из-за судебных стрессов Соболева Вера Федоровна умерла и единым наследником, согласно завещания, стала Бровко Р.Е.

Дело неоднократно рассматривалась судом первой инстанции и в 2010 году повторно дошло до Верховного Суда Украины. В своей кассационной жалобе Бровко Р.Е. указывала на то, что договор дарения спорной квартиры не отвечает требованиям закона: частный нотариус Левкова Марина Викторовна не перевела на русский язык текст договора Соболевой В.Ф. (последняя не знала украинский язык), частный нотариус Левкова М.В. не попросила Соболеву В.Ф. написать собственноручно заявление о своем желании подарить квартиру. В связи с чем, договор должен быть признан недействительным. Однако судья Московского районного суда Яремчук В.И. эти доводы даже не исследовал, и не вынес решения по заявлению о принятии дополнительного решения. Апелляционный суд также проигнорировал эти доводы иска и апелляции, и не вынес по ним никакого суждения.

Также суды не исследовали мотивы составления договора дарения: Соболева В.Ф. не была богатым человеком, чтобы можно было дарить квартиры направо и налево. Это была единственная у нее квартира, и после ее дарения жить ей было негде. А на свою мизерную нищенскую пенсию она не могла себе позволить купить квартиру или даже снять комнату. Значит, у нее не было мотивов составления договора дарения, а было желание составить договор пожизненного содержания, тем более, что у нее было много болячек: рак легких, патологический перелом позвоночника из-за метастаз и она была преклонного возраста – 77 лет (на момент подписания договора – 72 года), УБД и у нее не было никаких родственников.

Кроме того, суды проигнорировали доводы истцов о том, что договор дарения считается составленным с момента передачи собственности одариваемому. Но дар Зюбанов О.А. не принял, так как прописался в квартире спустя 3 года и 3 месяца после подписания договора дарения, квартирой не пользовался, за коммунальные услуги не платил.

Как и полагается в таких мошеннических делах спорная квартира была несколько раз перепродана и передарена: Зюбанов О.А. продал квартиру Двоскину С.А., тот же продал ее Примаку В.Б.

Обо всем этом было изложено в кассационной жалобе. Однако судья Верховного Суда Украины Патрюк М.В. отказал вообще в открытии кассационного производства на том основании, что якобы жалоба необоснованная. Хотя на самом деле – это его решение является необоснованным. Он не опроверг каждый довод жалобы и не указал, в чем заключается ее необоснованность. Мы будем требовать возбуждения уголовного дела против этой камарильи коррупционных судей: Яремчука В.И., Бобровского В.В., Шевченко Н.Ф., Кокоши В.В., Патрюка М.В., которые с помощью судебных решений издеваются над рядовыми гражданами Украины и доводят их до срыва здоровья, а в отдельных случаях и до смерти.

Судьи Верховного суда Украины даже не вникают в текст жалоб. Они просто копируют «болванку» и вставляют ее в свои решения. Эта штамп – «болванка» выглядит следующим образом: «*Відповідно до вимог ст. 335 ЦПК України суд касаційної Інстанції не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні суду, чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.*

Із оскаржуваних судових рішень, доданих до них матеріалів вбачається, що скарга є необгрунтованою і наведені в ній доводи не дають підстав для висновків щодо незаконності та неправильності зазначених судових ухвал.

Відповідно до п. 5 ч. 3 ст. 328 ЦПК України, у разі якщо касаційна скарга є необгрунтованою і викладені в ній доводи не викликають необхідності перевірки матеріалів справи, суддя-доповідач відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі.

Керуючись пунктом 5 частиною 3 статті 328 ЦПК України

ухвалив:

У відкритті касаційного провадження в справі за позовом _____ до _____ - відмовити».

Вот вам наше «липовое» украинское правосудие, порожденное капиталистической системой.

Ярослав Карачевцев

Украиной управляют люди, не отвечающие за свои действия как психбольные или дебилы от рождения

Сенсационное сообщение Генпрокуратуры о том, что высшее руководство страны в принципе не может нести юридической ответственности за геноцид 1991 – 2010 годов

В 2009 г. мы от ряда общественных организаций (Всеукраинской организации «За союз Украины, Беларуси, России» (ЗУБР), областной организации «Трудовая Харьковщина», и ее юридической комиссии, городской организации «Союза советских офицеров Умани») подали в Генеральную прокуратуру Украины заявления с требованием возбудить уголовное дело по фактам измене Родине, нанесение ущерба экономики и обороноспособности Украины путем диверсий и геноцида с помощью злоупотребления президентами Украины, некоторыми министрами и депутатами Верховного Совета Украины, крупными бизнесменами и др. лицами служебным положением и властью в целях личной наживы и содействия иностранным государствам в проведении враждебной деятельности на территории Украины, что повлекло за собой сокращение населения на 6 млн. человек, причинения материального ущерба, в сотню раз, превышающий ущерб, причиненный фашистами во время оккупации 1941 – 1943 гг.

Но Генеральная прокуратура Украины, которую представляют Начальник отдела по надзору за соблюдением законов относительно прав и свобод граждан С. Корявый, Заместитель начальника Главного управления надзора за соблюдением законов по правам, свободам и защите интересов государства Генеральной прокуратуры Наталия Шестакова, начальник Главного управления надзора за соблюдением и применением законов Генпрокуратуры Украины Сергей Домбровский, Заместитель Генерального прокурора Украины Т. Корнякова, отказала нам в рассмотрении нашего обращения, чем фактически способствовала продолжению вышеуказанной политики, что вынудило нас потребовать возбуждения уголовного дела в отношении вышеуказанных служебных лиц Генеральной прокуратуры Украины как соучастников преступлений против народа Украины.

Прокуроры Генеральной прокуратуры Украины, которые обязаны следить за соблюдением законности на всей территории нашей республики, сами постоянно грубо попирают Уголовно-процессуальный Кодекс Украины, в частности статью 97 УПК, обязывающую в случае поступления заявления о преступлении либо 1) возбудить уголовное дело, либо 2) отказать в возбуждении уголовного дело и вынести постановление об отказе в возбуждении уголовного дела, которое должно быть незамедлительно вручено заявителю, либо 3) направить заявление в орган, к компетенции которого относится рассмотрение данного вопроса. Одновременно Генпрокуратура обязана пресечь вышеуказанные преступные действия и восстановить нарушенные права рядовых граждан.

09.06.2010 мы обратились в Харьковский окружной административный суд, чтоб заставить Генпрокуратуру выполнить свои служебные обязанности, предусмотренные статьей 97 УПК. Но 15.07.2010 судья Курило Л.В. приняла определение и отказала в принятии к рассмотрению иска, «так как спорные правоотношения вытекают из уголовного и уголовного процессуального права». Но решение суда также незаконно, так как Генпрокуратура Украины приняла решение по нашему заявлению не в порядке уголовного процессуального права, а в порядке Закона Украины «Об обращениях граждан».

В связи с вышеизложенным, мы считаем, что судья Курило Л.В., прокурор В. Занфиров совершили незаконные действия, и мы будем требовать возбуждения против них уголовного дела, как соучастников геноцида 1991 – 2010 годов против народа Украины.

29.07.2010 в очередной раз Генпрокуратура теперь уже в лице Заместителя Генерального прокурора Украины В. Занфирова отказалась вообще рассматривать наше заявление. Из ответа следует, что президент Украины может делать что угодно, и против

него не может быть возбуждено уголовное дело, Кабинет Министров Украины крышуется президентом Украины и Верховным Советом (Кабмин подконтрольный и подотчетный Верховной Раде, отвественный перед Верховным Советом Украины и президентом Украины), а депутаты Верховного Совета Украины – высшего законодательного органа не несут юридической ответственности за результаты своих действий, то есть приравнены по уровню ответственности к душевнобольным и дебилам. Вся эта команда называет себя «фахівцями» (специалистами своего дела) и «элитой общества». По медицинскому определению такие бредовые идеи у душевнобольных называются манией величия.

В соответствии с Конституцией Украины у нас задекларировано, что все граждане являются равноправными, так равны ли граждане? Руководство Украины заявляет, что мы живем в правовом государстве, так правовое ли оно на самом деле?

Я. Карачевцев, А. Огородников

Копия ответа Генпрокуратуры:

102504

Прокуратура України
ГЕНЕРАЛЬНА ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ

01011, м. Київ, вул. Різницька, 13/15,

29.07.2010 № 07/1/1-11022-07

Карачевцеву Я.М.
61121, м.Харків, а/с 10269

Вашу скаргу щодо порушення кримінальної справи стосовно колишніх вищих посадових осіб України, діями яких, на Вашу думку, завдано збитків економіці та обороні держави, порушено права громадян та з інших питань, Генеральною прокуратурою України розглянуто.

Статтею 11 Кримінального кодексу України визначено, що злочином є передбачене цим кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину.

Ураховуючи наведене, а також те, що Вами у зверненнях не наведено конкретних обставин порушень закону, які б містили ознаки злочину, Генеральною прокуратурою України Вам повідомлено, що згідно зі ст.ст. 94, 98 КПК України кримінальна справа може бути порушена тільки в тих випадках, коли є достатні дані, які вказують на наявність ознак злочину.

Згідно ст. 19 Конституції України прокуратура зобов'язана діяти в межах наданих їй повноважень. Генеральна прокуратура України не уповноважена здійснювати нагляд за додержанням законів у діяльності Президента України (пункт 9 розділу XV Конституції України, Закон України "Про прокуратуру"). Крім того, згідно з рішенням Конституційного Суду України від 10.12.03 № 19-рп/2003 Президент України на час виконання повноважень не несе кримінальної відповідальності, проти нього не може бути порушена кримінальна справа.

Відповідно до ст. 113 Конституції України Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених цією Конституцією. Прем'єр-міністр України призначається Верховною Радою України за поданням Президента України (ст. 114 Конституції України). Згідно зі ст. 3 Закону України "Про Кабінет Міністрів України" Уряд є колегіальним органом і приймає рішення після обговорення питань на його засіданнях.

Згідно з чинним законодавством будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень можуть бути оскаржені у судовому порядку. Отже, якщо вважаєте свої права порушеними, за їх захистом відповідно до ст. 17 Кодексу адміністративного судочинства України Ви маєте право звернутись до суду.

Порушень законодавства працівниками Генеральної прокуратури України під час розгляду Ваших звернень не допущено.

Відповідно до ст. 8 Закону України „Про звернення громадян" не розглядаються повторні звернення одним і тим же органом від одного і того ж громадянина з одного і того ж питання, якщо перше вирішено по суті. У разі надходження повторного звернення з того ж питання, розгляд Ваших звернень в органах прокуратури України буде припинено.

Заступник

Генерального прокурора України В. Занфіров

В секретариате президента Украины писем даже не читают

В соответствии с Конституцией Украины, президент Украины – гарант соблюдения Конституции и Законов Украины. Но как обстоят дела на самом деле?

В этом году к президенту Украины обратилась житель Харькова Д. с заявлением о том, что органы прокуратуры в Харьковской области не дают ответы по заявлениям о возбуждении уголовного дела, в связи с чем, невозможно защитить свои права. Она обращалась в Харьковский окружной административный суд с иском к прокуратуре Харьковской области с требованием обязать прокуратуру принять решение в порядке Уголовного процессуального кодекса Украины. Вначале суды принимали иски, и обязывали прокуратуру дать ответ, принять решение в порядке УПК. Но прокуратура подавала жалобы в апелляционный суд. Дела затягивались. Но когда таких исков стало много, окружной суд начал отказывать в их принятии, предлагая обратиться в местный суд. А местный суд отказывал в принятии исков, предлагая обратиться в окружной суд. А апелляционный суд даже перестали принимать к рассмотрению апелляции, мотивируя тем, что решения местных судов первой инстанции обжалованию не подлежат. Тогда гражданка Д. обратилась к президенту Украины с просьбой, чтобы президент обратился в Конституционный суд Украины за разъяснением: какой же суд в Украине компетентен рассматривать иске к прокуратуре о не выдачи решений, и не принятии решений в порядке УПК. Но в секретариате президента заявление даже не рассмотрели. И _____ вернули более 70 страниц текста (заявления и приложения) с замечанием, что в обращении нет фактов, и поэтому его невозможно рассмотреть.

Этот же секретариат президента Украины в лице _____ направил заявление Союза советских офицеров Умани по поводу мошенничества при завладении квартирой жителя Харькова Пугач Е.Г. в прокуратуру Черкасской области, хотя Пугач Е.Г. проживает в Харькове и преступление совершено в Харькове, то есть заявление надо было посылать в прокуратуру Харьковской области. Но в секретариате президента увидели, что письмо пришло из Умани Черкасской области, вот и переправили его обратно, даже не читая, что речь идет о другом вопросе. Также поступили и с открытыми обращениями газеты «Столица будущего» № 25 – их направили в Харьковскую обладминистрацию, так как газета зарегистрирована в Харькове. Хотя обращения касались исключительно компетенции президента Украины – всеукраинского, а не регионального уровня. Это говорит о том, что в секретариате президента Украины писем даже не читают. Перестают читать письма и в других органах власти – прокуратуре, суде, беря на вооружение способ отказа в принятии заявлений, жалоб, исков.

6 марта 2010 года в Харьковской областной газете «Столица будущего» № 25 было опубликовано открытое обращение к президенту Украины по поводу отказа судов в принятии к рассмотрению исков к ответчику прокуратуре (с. 1), а также открытое обращение к президенту Украины по поводу незаконного вывоза политзаключенных Александра Смирнова и Игоря Данилова из Украины в Россию. В заявлении редакция газеты просила дать им политическое убежище, и не продлевать срок временной выдачи, а также вернуть этих заключенных в Украину и помиловать (с. 3).

15.03.2010 из секретариата президента Украины за подписью Заместителя руководителя службы по вопросам обращения граждан О. Коваль было направлено письмо, что оба обращения газеты «Столица будущего» направляются в Харьковскую областную администрацию по принадлежности. Данный ответ является незаконным, так как обращение в Конституционный суд, предоставление политического убежища, помилование – это компетенция президента Украины. А 19.03.2010 из Харьковской областной администрации за подписью Начальника отдела работы с обращениями граждан Т. Гравнова был направлен ответ, что в обращениях редакции газеты «Столица

будущего» за подписью Карачевцева Я.Н. не конкретизированы обстоятельства и не содержатся достаточно сведений, необходимых для принятия аргументированного решения, поэтому оно возвращается обратно заявителю и не рассматривается. Такие ответы – это плевок О. Коваля и Т. Гравновой в душу 2000 читательской аудитории газеты и сотням читателей системы интернет. Вот вам уровень пренебрежения со стороны власти президента Украины в лице руководителя службы О. Коваль и со стороны Харьковской областной администрации в лице начальника Т. Гравнова по отношению к жителям Украины. Если им наплевать на 2000 читателей газеты, то что можно говорить об обращениях единичных граждан? Поможет ли им президент или обладминистрация? И какая тогда это власть? Народная или антинародная? Если у них не достаточно данных, то почему они не попросили уточнить? Почему они не попросили дополнительно информации и не указали, какой именно? На самом деле в открытых обращениях, опубликованных в газете, содержится достаточно данных для принятия решения. И не надо обманывать народ своими новыми уловками.

Обращает на себя внимание и тот факт, что из Обладминистрации вернули тексты заявлений Карачевцева Я.Н. вместе с газетами, чтоб не сохранилось доказательств неправомерных действий чиновников.

В связи с чем редакция газеты «Столица будущего», Всеукраинской газеты Современность и объективная мысль» повторно обращаются к президенту Украины с требованием рассмотреть по существу открытые обращения, опубликованные в СБ № 25, и привлечь к ответственности Заместителя руководителя службы по вопросам обращения граждан секретариата президента Украины О. Коваль и Начальника отдела работы с обращениями граждан Харьковской обладминистрации Т. Гравнову.

На вооружении у власти множество отработанных методов издевательства над народом. Наиболее часто используемый – это принятие немотивированных, необоснованных решений. Он используется всеми: чиновниками инспекций, рай- и обладминистраций, прокурорами, судьями и т.д. Его суть заключается в том, что ваши доводы и доказательства игнорируются, их как будто не было в вашем заявлении (иске, жалобе). Этот способ очень эффективен в судах, когда судья подыгрывает одной из сторон: их доводы входят в основу решения, а ваши – просто забыты, их вроде бы и не было. Вы указываете на это безобразие в апелляционной жалобе, а апелляционный суд о них даже и не вспоминает. А Верховный Суд поступает просто: он даже не принимает жалобу, указывая, что в вашей кассации нет фактов, которые указывали бы на нарушение закона. Этим способом стала пользоваться в последнее время и прокуратура, не принимая решений и не рассматривая заявления жалобщиков. Надежд на Евросуд по правам человека тоже нет, он также пишет, что в вашей жалобе не усматривается нарушения прав, гарантированных конвенцией.

Еще один способ – это направление заявление к некомпетентным лицам. Заявление направляют «по принадлежности», а на самом деле новый адресат – орган власти не имеет полномочий рассматривать данное заявление. Таким образом, дается негласное указание - в жалобе отказать, а ответ не давать. Любит отфутболивать письма и аппарат Уполномоченной Верховной Рады по правам человека Н. Карпачевой.

Практикуется и терроризирование заявителей по месту работы. Начальству неприятно, что приходят из милиции или прокуратуры, и жалобщика вскоре увольняют. Разновидностью этого способа является выяснение статутной деятельности общественной организации, вызов членов организации на допрос, требование представить различные документы (о работе, о персональном составе и пр.).

Ярослав Карачевцев, журналист, правозащитник

Европа оповещена о современном геноциде в Украине 1991 – 2010 годов, но в помощи отказала

В статье приводятся обращения в посольства и Евросуд и их реакция

В 2007 году ряд общественных организаций Харьковской области непосредственно вручил представителям посольств ряда Европейских стран заявления о геноциде 1991 - 2007 годов в независимой Украине с просьбой вынести на рассмотрение Генеральной Ассамблеи ООН вопрос о нарушении основных прав человека в Украине: ухудшение

жизненного уровня населения, что привело к росту заболеваемости, смертности. В результате чего население Украины сократилось на несколько миллионов человек, а экономический ущерб, причиненный властью независимой Украины, в денежном эквиваленте в сто раз больше ущерба, причиненного фашистами во время оккупации Украины в 1941 – 1943 годах. Также мы просили государства оказать гуманитарную помощь жителям Украины, так как зарплат и пенсий не хватает на питание, одежду, проезд, лечение, отдых. И просили сообщить адреса правозащитных общественных организаций их стран.

Из более десятка поданных заявлений мы получили ответ - отписку только из Посольства Франции в Украине. Остальные просто промолчали.

Привожу письмо

AMBASSADE DE FRANCE EN UKRAINE

Київ, 18 липня 2007 Р.
№ 1540

Пане,

Ваш лист від 12.07.07 привернув всю мою увагу. Повідомляю Вас, що, на жаль, вирішення Вашого питання не входить до компетенції цього Посольства. Вам належить звернутись до українських судових інстанцій, компетентних щодо захисту Ваших прав. У випадку, якщо Ваші вимоги не будуть задоволені, та тільки після вичерпання внутрішніх видів оскарження, Ви зможете звернутись безпосередньо до Європейського суду з прав людини за адресою :

Cour europeenne des droits de l'homme
rue Rene Cassin, 67000 Strasbourg, France

З питань звернення до Європейського суду з прав людини надаються консультації в Консультативному бюро Союзу адвокатів України за адресою :

23Б, вул. В. Васильківська,
Київ тел. 8 044 234 70 70

Прийміть, Пане, мої найкращі побажання.

Вымирающий народ Украины просит протянуть руку помощи и спасти от геноцида, но другие Европейские страны не удосужились дать даже формальную отписку, подобно тому, как это сделала Франция. Вот вам и Европа с ее обещаниями улучшить уровень жизни, поднять экономику.

Послу Франции мы послали второе письмо, в котором мы мягко разъяснили ему, что не стоит давать отписку, и просили оказать реальную помощь бедным людям Украины, которых в нашей стране десятки миллионов, но ответ ждем уже три года. Вот текст письма:

Вельмишановний найасновельможніший
світлий та гречний пане добродію - Посол Франції в Україні!

Ваша люб"язна відповідь, яка своєю пишнотою тішить наші серця сподіванням на вирішення проблем населення України, привернула увагу широкого кола громадськості міста Харкова: політичних та суспільних діячів, журналістів, правозахисників, музикантів та співаків соціального профілю та пригнічених мас Харківщини.

Дякуємо Вам за Вашу не аби яку турботу та увагу до наших проблем.

Ми, широким загалом, обміркували та обговорили Вашу щиру відповідь, та аж упріли від старанного, пильного та ретельного читання та підготовки повторного звернення - пояснення.

Звертаємо Вашу увагу на ті обставини, що ми не просимо Посольство вирішити наше питання. Наголошуємо, що відповідно до усталеної міжнародної практики та норм міжнародного права, держави - члени ООН мають право звернутися до Ради з прав

людини ООН, якщо вони вважають, що інша держава - член ООН грубо порушує права людини, одним з найголовніших яких є право на життя. До 1991 року в Україні налічувалось понад 52 мільйона людей, через 16 років панування в Україні злочинних урядів населення України зменшилось на декілька мільйонів. Де поділись ці люди? Чому вони пішли із життя? На ці питання в державних установах України відповіді ми не одержали. Тому на нашу думку смерть цих людей пов"язана саме із політикою геноциду збоку урядів України по відношенню до пригноблених, принижених, скривджених, якими є, в основному, найбідніші слої населення, які стали бідними через внутрішню грабіжницьку та злочинну політику урядів України саме в 1991 - 2007 роках.

В зв"язку з чим просимо Вас повернутися до розгляду нашої попередньої заяви та довести наше звернення до уряду та керівництва Франції, так як об"єктивні дані підтверджують, що в Україні має місце геноцид. Звертаємо Вашу увагу, що Карачевцев Я.М. вирішує проблему захисту прав більш ніж 40 мільйонів жителів України, які живуть за межою бідності, а не свої особисті проблеми.

Ми надіємося, що уряд Франції через своїх представників звернеться під час засідання Генеральної Асамлеї ООН до країн членів ООН та Ради з прав людини ООН у зв"язку з грубим порушенням урядами України прав корінних жителів України (українців, росіян, білорусів та інших), та звернеться до інших членів ООН за гуманітарною допомогою для України.

Щодо Вашої пропозиції звернутися до Європейського суду з прав людини, то ми можемо Вам надати документи, які підтверджують, що Європейський суд з прав людини порушує права людини, необґрунтовано відмовляючи у прийнятті звернень. В зв"язку з чим просимо Вас вказати нам інші міжнародні інстанції, які захищають права людини і діють на підставі міжнародного права, а також надати нам адреса міжнародних правохахисних громадських організацій.

Надіємося на ґрунтовну відповідь з Вашого боку.

З великою шаною до Вас та надією на Вашу співучасть у подоланні злочинів проти людства, які мають місце в Україні

25.07.2007

Редактор газети "Столиця Майбутнього", позаштатнй кореспондент газет "Вісті Балаклійщини", правозахисник Я.М. Карачевцев

Голова Харківської правозахисної організації Альянс "Квіріти" В.І. Справедливцев

Ответ ждем уже три года.

Как и рекомендовал посол Франции мы в 2007 году обратились в правоохранительные инстанции Украины: СБУ и прокуратуру Харьковской области, но получили необоснованные, циничные отказы в возбуждении уголовного дела, которые мы обжаловали через Киевский районный суд г. Харькова и Апелляционный суд, которые также не пожелали восстановить правду и стали на защиту режима, проводящего политику геноцида народа Украины.

В 2008 году Ярослав Карачевцев подал в Европейский суд жалобу по современному геноциду в Украине. И в феврале 2010 года получил из Европейского суда ответ, согласно которому его жалоба даже не принята к рассмотрению.

Вот письмо из Европейского суда по правам человека:

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПЯТАЯ СЕКЦИЯ

ECHR-LRusUkrl 1 .OR (CD1) Страсбург, 8 сентября 2009 г.

PP/HNU/mbo

Жалоба №: 4053/08

Karachevtsev v. Ukraine

Уважаемый господин,

Информирую Вас о том, что 1 сентября 2009 г. Комитет в составе из трех судей Европейского суда по правам человека (K. Jungwiert, Председатель, M. Villiger и I. Berro-Lefevre) принял решение о признании неприемлемой Вашей жалобы, поданной 2 января 2008 г. и зарегистрированной под вышеуказанным номером. Суд установил, что требования Конвенции не были соблюдены.

Исходя из материалов дела, имеющихся в распоряжении Суда, а также в той степени, в которой поданные жалобы входят в его компетенцию, Суд решил, что они не содержат признаков нарушения прав и свобод, закрепленных в Конвенции или в Протоколах к ней.

Настоящее решение является окончательным и не подлежит обжалованию ни в Суде, включая Большую Палату, ни в каком-либо ином органе. По этой причине прошу с пониманием отнестись к тому, что Секретариат не сможет предоставить Вам дополнительные разъяснения о ходе рассмотрения Вашей жалобы Комитетом, а также ответить на Ваши последующие письма касательно решения, вынесенного Судом по Вашему делу. Суд более не будет отправлять Вам документы, относящиеся к Вашей жалобе. В соответствии с директивами Суда, Ваше досье будет уничтожено по истечении одного года с момента принятия данного решения.

Настоящее уведомление сделано Вам в соответствии со статьей 53 § 2 Регламента Суда.

С уважением От имени Суда

J.S. Phillips
Заместитель Секретаря Секции

Интересно, что решение Европейского суда без печати, вместо подписи – нарисована буква М, а конверт без почтовых марок, не оплаченный, и без штампов почтовых отделений, которые он прошел.

Вопрос геноцида 1991 – 2010 годов в Украине, в том числе и морального разложения общества, не интересует Европейский суд. А какими делами он занимается? Один из примеров. S. B. и другие против Бельгии [S.B., and others - Belgium] (№ 63403/00) Решение от 6 апреля 2004 г. [вынесено I Секцией]

Из комментария Бюллетеня Европейского суда по правам человека № 9 2004 год:

В частности, один заявитель, который использовал рекламные объявления в прессе для способствования тому, чтобы лица находили бы себе партнеров по сексу, жаловался в Европейский Суд на то, что он мог быть подвергнут уголовному преследованию на основании статьи Уголовного кодекса, которая предусматривала уголовную ответственность за любую рекламу проституции или распутства. Он утверждает, что эти понятия, не имеющие в бельгийском законодательстве точного юридического определения, широко и непредсказуемо толкуются судами. По этой причине, как указал этот заявитель, в стране существует угроза закрытия заведений, в которых в специально отведенных для этого комнатах половыми сношениями занимаются несколько взрослых партнеров (заявитель сам участвовал в такого рода мероприятиях) - владельцы таких заведений могут быть привлечены к уголовной ответственности за содержание «притона разврата».

Другая заявительница, которая представила себя как независимую проститутку, жаловалась в Европейский Суд на то, что в Уголовном кодексе Бельгии имеется статья, предусматривающая уголовную ответственность за подстрекательство к распутству, что заставило ее прекратить заниматься своей профессией на публике. Ныне продолжая свою деятельность из квартиры-студии, она считает, что ее лишили возможностей делать рекламу своим услугам посредством угрозы привлечения к уголовной ответственности за какое-либо рекламирование проституции и распутства.

Жалоба проституток была признана приемлемой, и назначена к рассмотрению. Если бы наши женщины обратились в Европейский суд с просьбой отстоять право заниматься проституцией открыто на улице на глазах у детей, то их бы права Европейский суд защитил

Вся Европа поддерживает тему геноцида 1932-1933 годов, но в то же время не озвучивает проблему искусственного геноцида в Украине сегодня.

Так поможет ли нам Европа жить хорошо?

Ярослав Карачевцев, журналист, правозащитник

В Украине суды принимают решения о выселении граждан без всяких оснований

08.10.2004 Харьковское государственное авиационное производственное предприятие обратилась в суд с иском к Рубану Владимиру Николаевичу, проживающему по адресу ул. Деревянко, 17-а, к. 509, г. Харьков в семейном общежитии о его принудительном переселении в холостяцкое общежитие в к. 819 ул. Деревянко, 19.

В обоснование своих требований Харьковское государственное авиационное производственное предприятие указывает, что ответчик Рубан Владимир Николаевич причинил телесные повреждения своей бывшей жене Рубан Галине Николаевне, что подтверждается актами медицинского освидетельствования от 19.10.1998, от 29.03.2004, в связи с чем Начальник Дзержинского районного отделения милиции обратился 03.06.1998 в Харьковское государственное авиационное производственное предприятие с предложением расселить Рубана Владимира Николаевича и его бывшую жену Рубан Галину Николаевну.

В связи с чем 09.01.2004 на заседании жилищно-бытовой комиссии было принято решение о переселении Рубана Владимира Николаевича в общежитие по адресу: ул. Деревянко, 19, к. 819 г. Харькова. В исковом заявлении Харьковское государственное авиационное производственное предприятие ссылалась на пункт 19 Примерного положения об общежитиях и статью 124 Конституции Украины как на нормы материального права, предоставляющие суду право переселить Рубана Владимира Николаевича.

22.12.2004 судья Дзержинского районного суда Лазюк С.В. принял решение об удовлетворении искового заявления Харьковского государственного авиационного производственного предприятия, и переселил Рубана Владимира Николаевича в другое общежитие.

27.12.2005 Апелляционный суд Харьковской области отменил решение судьи Лазюк С.В. и направил дело на рассмотрение в тот же районный суд

19.10.2005 решением исполкома Харьковского городского совета дом № 17-а по ул. Деревянко исключен из числа общежитий.

Дело в суде первой инстанции принял к производству судья Дзержинского районного суда Слободин М.Н. Он рассматривал дело с 06.01.2006 по 10.07.2007 до заявления самоотвода. Всего состоялось 17 заседаний.

После заявленного самоотвода дело к производству приняла судья Дзержинского районного суда Омельченко Е.А., которая рассматривала дело с 27.07.2007 по 26.06.2008. Всего было проведено более 15 судебных заседаний.

26.06.2008 судья Дзержинского районного суда Омельченко Е.А. приняла решение и удовлетворила иск Харьковского государственного авиационного производственного предприятия о принудительном переселении Рубана В.Н., а в удовлетворении встречного иска Рубана Владимира Николаевича к ХГАПП, - отказала.

Решение судьи Омельченко Е.А. является незаконным по следующим основаниям:

1. Суд нарушил статью 11 Гражданско-процессуального Кодекса Украины, в соответствии с которым «Суд рассматривает гражданские дела не иначе как по обращениям физических или юридических лиц, поданных в соответствии с этим кодексом, в рамках заявленных требований и на основании доказательств сторон и других лиц, которые берут участие в деле».

2. В обосновании необходимости о переселении Рубана Владимира Николаевича Харьковское государственное авиационное производственное предприятие ссылается на пункт 19 примерного положения об общежитиях, «Переселение в случае необходимости граждан с одного жилого помещения в другое в данном общежитии производится по решению администрации предприятия, учреждения, организации и профсоюзного комитета и комитета комсомола с выдачей нового ордера». И в то же время Харьковское государственное авиационное производственное предприятие просит суд переселить Рубана Владимира Николаевича не в пределах данного общежития, а в другое общежитие, по другому адресу с ухудшением жилищных условий: переселение по просьбе истца должно проводиться из семейного общежития (где по ордеру выделяется жилая площадь в двух или трехкомнатных квартирах) в холостяцкое (где по ордеру выделяется койко-место). Дзержинский районный суд в составе судьи Омельченко Е.А. должен был отклонить данный иск, однако суд 26.06.2008 удовлетворил незаконные, необоснованные требования иска ХГАПП. Апелляционный суд Харьковской области в составе судей Измайловой Г.Н. (председательствующей), судей Сытник О.М., Кокоши

В.В. проигнорировал требования закона, отказал в защите нарушенных жилищных прав Рубана Владимира Николаевича, и апелляционную жалобу 23.09.2008 отклонил. Верховный Суд Украины в составе судей Охримчук Л.И., Мазурок В.А., Сенина Ю.Л. проигнорировал требования закона, отказал в защите нарушенных жилищных прав Рубана Владимира Николаевича, и кассационную жалобу 07.09.2009 отклонил. При этом Верховный суд Украины нарушил требование ГПК, так как рассмотрел кассационную жалобу в отсутствии заявителя, не смотря на то, что Рубан Владимир Николаевич ходатайствовал о проведении судебных заседаний в его присутствии. Что касается норм 124 Конституции Украины, то его нормы носят общий характер, и гласят, что правосудие осуществляется в Украине исключительно судами. Данная статья не регламентирует отношений в сфере прав на выселение или переселение из общежития.

3. 22.12.2004 судья Дзержинского районного суда Лазюк С.В. принял решение, и выселил Рубана В.Н. из занимаемого жилья. Данное решение было признано незаконным и отменено определением Апелляционного суда Харьковской области в составе судей Шевченко Н.Ф., Зазулинская Т.П., Даниленко В.М. от 27.12.2005 с направлением дела на новое рассмотрение. Согласно справки Харьковского Городского бюро технической инвентаризации от 04.10.2006, в соответствии с решением исполкома Харьковского городского совета от 19.10.2005 г. № 1325 дом № 17-а по ул. Деревянка исключен из числа общежитий. Таким образом на момент повторного рассмотрения дела Рубан Владимир Николаевич не был выселен из своего жилого помещения, и жилое помещение утратило статус общежития. То есть, при повторном рассмотрении дела районный суд должен был оставить без движения исковое заявление Харьковского государственного авиационного производственного предприятия, так как оно не отвечает требованиям закона, чего суд в составе судьи Слободина М.Н., а потом судьи Омельченко Е.А. отказывался делать, отклоняя соответствующие ходатайства Рубана В.Н. На момент принятия решения от 26.06.2008 Дзержинский районный суд в составе судьи Омельченко Е.А. должен был руководствоваться нормами Жилищного Кодекса Украины, которые регламентируют взаимоотношения граждан, проживающих в жилых помещениях государственного и общественного жилищного фонда, а не нормами закона, регламентирующие порядок проживания в общежитиях, и должен был вынести решение об отказе в удовлетворении иска. Но суд иск удовлетворил.

4. Рассмотрение встречного иска Рубана В.Н. о вселении необоснованно затягивалось, чем были нарушены процессуальные права Рубана Владимира Николаевича на рассмотрение дела в разумные сроки (3 месяца). Явно незаконное, преступное решение судьи Дзержинского районного суда Лазюк С.В. о выселении Рубана В.Н. было принято в течение 1 месяца (12.11.2004 иск поступил в производство судьи Лазюк С.В., а 22.12.2004 судья Лазюк С.В. вынес решение). Повторное решение суда первой инстанции было вынесено 26.06.2008, то есть почти спустя 4 года.

Ярослав Карачевцев, журналист, правозащитник

Фашизм в Украине разрешен на законодательном уровне

Формально, по закону об объединениях граждан в Украине запрещена деятельность фашистских организаций. Но для того, чтобы закон не был пустым словом, нужно дать определение, что такое фашизм, и какая ответственность за его пропаганду или внедрение предусмотрена в Украине. До сих пор в Украине нет определения на законодательном уровне, что такое фашизм. Посмотрите любые законы, всегда в их начале идет определение понятий, используемых в документе. Значит, кому-то выгодно, не давать определение фашизму. И почему так? Дело в том, что согласно Большой Советской Энциклопедии фашизм – это крайняя форма национализма и защитная реакция капитализма против борьбы рабочих. Украина провозгласила независимость, то есть объявила о строительстве государства на националистических основах. В Украине действует много националистических организаций, и сам президент Ющенко оттуда же. Конечно, им выгодно не давать определения фашизму. Народ Украины на стадии выживания под капиталистическим игом. Это тоже причина, чтоб не давать определение фашизму, иначе применение силы, нарушение прав граждан будет нечем обосновывать.

Известно, что если нет ответственности, то закон никогда не исполняется. Власть придержащие знают об этом. Знают и о том, что они реализовывают планы Гитлера по

уничтожению славян (об этом моя предыдущая статья). Поэтому они и не хотят вводить ответственность за фашизм. Даже административную.

Надеюсь, что моя статья дойдет до депутатов Верховной Рады Украины и они наконец-то дадут определение фашизму и предусмотрят за него ответственность.

Ярослав Карачевцев